

ONDER DAK VOOR KERST

door

Danie van Doorn

2025

Geïnspireerd op de YouTube avonturen van de Rudan Brothers in Canada

Copyright 2025 Danie van Doorn

Behalve de Rudan Brothers & Sonny zijn alle personen fictief. Alle omstandigheden zijn een fictieve mix van die van de personen in de video's. Gepubliceerd met toestemming van de Rudan Brothers.

Introductie:

In Canada hebben de meeste mensen een eigen huis, doorgaans vrijstaand. Het dak is een heel onderhoud, zeker met de dakgoten die rondom het huis lopen. Een doorsnee-dakbedekking bestaat in Canada uit singels die elke tien-vijftien jaar vervangen moeten worden. Een flinke investering, maar door de strenge winters echt noodzakelijk. De stijgende prijzen en toenemende werkloosheid zetten veel Canadezen onder economische druk.

Een lekkend dak bij de Archers 1.

Delia Archer staarde uit het keukenraam terwijl ze nadacht over hun financiële situatie. Het was al jaren passen en meten sinds haar man Richard was overleden. Er hoefde niet veel te gebeuren of hun inkomsten- en uitgavenbalans zou naar de verkeerde kant doorslaan.

‘Mama, wanneer laat je het dak vernieuwen, die lekkagevlek op mijn kamer wordt steeds groter.’ Delia’s achttienjarige dochter kwam tegen haar aan leunen alsof ze nog een klein meisje was.

Terwijl Delia haar arm om haar heen sloeg, ontsnapte haar een diepe zucht. ‘Sweety, je weet toch dat daar geen geld voor is... Zo’n dak kost minstens tienduizend dollar.’

Het bedrag dat ze hadden gereserveerd voor een nieuw dak was deels gespendeerd aan extra uitgaven tijdens Richards ziekte. Het overblijvende deel leek ondanks al haar overwerkuren niet erg hard te groeien.

‘Kun je dan geen lening afsluiten? Straks loopt het water door het plafond heen op mijn spullen.’

‘Nee, Soraya, niet nog meer leningen. Ik heb al moeite om de huidige af te betalen. Je kunt beter je spullen daar weghalen en een emmertje neerzetten.’

‘Mam, bah! We zijn toch niet superarm? Rico en ik werken nu toch ook?’

Delia trok haar even wat dichtert tegen zich aan. ‘Gelukkig wel en ik vind het heel lief dat jullie zelf je kleding, sport en uitjes betalen. Echt geweldig. Maar we missen papa’s inkomen, want de compensatie daarvoor is maar de helft van zijn oude salaris. Wil je liever verhuizen?’

De ogen van haar dochter verwijdden zich vol afschuw. ‘Mam, superbah! Hier wonen al onze vrienden; ik wil hier echt niet weg en Rico ook niet.’

‘Wat wil ik niet?’ vroeg de twintigjarige Rico terwijl hij binnenkwam en aan de ontbijttafel ging zitten. Als enige zoon voelde hij zich de man in huis.

‘Weg uit dit huis en deze buurt. En dan zeker in zo’n achterbuurtje gaan wonen in een of ander houten krotje, bah.’ Met een gerimpelde neus liet Soraya zich ook op een stoel zakken.

‘Drama-queen,’ zei Delia geamuseerd. ‘We kunnen dit huis in deze staat niet verkopen.’

‘Ik vind dat Soraya gelijk heeft,’ zei Rico, terwijl hij gretig aan zijn ontbijt begon. ‘Hier wonen onze vrienden en best veel leuke meiden. Je wilt toch niet dat ik straks met een aso-meidje thuiskom, mam?’

Delia keek met opgetrokken wenkbrauwen om. ‘Ook al een drama-king? Eten jullie maar snel je ontbijt op, want ik vertrek zo. Ik moet wat eerder beginnen.’ Ze wierp een laatste blik op het huis van hun nieuwe achterburen. Wat een prachtig dak hadden die. Dat stel had het meteen goed aangepakt toen ze het huis hadden gekocht. Jim die er vóór hen woonde, kon het onderhoud van zijn woning niet meer betalen en raakte steeds dieper in de schulden. Daar kon de man ook niets aan doen, hij was arbeidsongeschikt geworden en had daarna moeite om de eindjes aan elkaar te knopen. Het was goed dat hij het verkocht had en goedkoper was gaan wonen. Jim was een aardige man, al hadden ze weinig contact met elkaar gehad. Hij was iemand die nadacht over het leven, maar zich tegelijkertijd nogal teruggetrokken opstelde. Wat stond ze eigenlijk te suffen! Kordaat draaide ze zich om. ‘Ik zie jullie over vijf minuten bij de voordeur.’

‘Ja, mam.’ Soraya at met kleine hapjes van haar cracker. Ze was aan het lijnen en was al een paar kilo afgevallen. ‘Dat jij dat allemaal weg krijgt,’ zei ze, met weerzin de spiegeleieren van haar broer bekijkend.

‘Doe maar niet zo neerbuigend, een maand geleden at jij ook gebakken eieren tijdens je ontbijt.’

‘Maar jij kunt er tegen en ik word al dik als zo’n gebakken ei me aankijkt met zijn dooier.’

Rico grinnikte. ‘Dat wil ik zien. Kijk eens goed in de poppetjes van mijn dooiers?’ Grijnzend hield hij zijn bord schuin naar Soraya zodat de eieren er bijna van afgleden.

‘Pas op!’ riep Soraya.

Rico lachte nog steeds. ‘Als jij een vriend krijgt, zeg je: “O, Hank, wat heb je toch een mooie dooiers.”’

Zijn zus veegde giechelend haar vingers af aan een papieren servetje. ‘Nog even en we zeggen het echt. Hank is toch die nieuwe vriend van je, van hockey? Die heeft inderdaad mooie ogen.’

‘Ik zal het hem zeggen: mijn zus vindt dat je mooie ogen hebt.’

‘Echt niet!’ Soraya keek dreigend, maar na een blik op de klok sprong ze op en rende naar haar kamer om haar tas te halen.

Bij de deur stonden haar moeder en Rico al te wachten. ‘Zij die gaan zwoegen, gaan naar buiten,’ zei Soraya dramatisch. ‘Ik ben zo blij dat ik niet meer op de High School zit. Bij de apotheek is het veel afwisselender.’ Ze liep nu stage voor haar apothekersassistente-opleiding.

‘Maar je zit wel de hele dag opgesloten tussen vier muren,’ bromde Rico.

‘Ik vind het juist fijn om op college te zitten en daar lekker te kunnen sporten als ik er zin in heb.’

Soraya trok een gezicht, lichamelijke oefening was niet haar ding. ‘Mam, wat gaan we met kerst doen, dat is al over een paar maanden.’

‘Ik dacht dit jaar aan soep met broodjes,’ antwoordde haar moeder met een serieus gezicht.

Broer en zus keken elkaar bijna geschokt aan.

‘Meent ze dat nou?’ vroeg Rico zacht.

Soraya haalde haar schouders op. Haar moeder was een beetje gespannen de laatste tijd, misschien door de financiële druk. Twee jaar alweer sinds papa was overleden. Hij was de gangmaker in het gezin geweest. Vol grapjes en gekke invallen. Hoe vaak had hij hen niet meegenomen naar het winkelcentrum voor een ijsje of een warme snack om even uit de sleur te zijn? Maar dat was allemaal voorbij. Het meest miste ze de gesprekken met haar vader. Ze wist dat Rico dat ook zo voelde, ook al zei hij het niet. Hij wilde een man om mee te sparren over zijn toekomst, maar die was er niet meer.

Soraya spreekt Jim bij de kringloopwinkel 2.

Die avond kwam Soraya met een doos thuis. ‘Ik ben langs de kringloopwinkel geweest en ik heb van alles gescoord voor tien dollar! Twee grote katten puzzels voor mij. En nieuwe handschoenen voor mama – moet je kijken mam, ze zijn echt nieuw, de prijs hangt er nog aan.’ Ze zwaaide met zwarte handschoenen met een wit bontrandje. ‘En een zo goed als nieuwe hockeybal voor broertje, om zijn push en dribbel te oefenen.’

‘Wow! Ben je al Kerstman aan het spelen?’ vroeg Rico verbaasd. ‘Dit is een goeie bal, zeg, die kost nieuw vijf keer zo veel. Thanks!’ Hij gooide het ding een keer omhoog om hem op te vangen.

‘Ik ging voor kleding,’ antwoordde Soraya. ‘Maar toen zag ik al deze dingen. Ik kon ze niet laten liggen tot kerst, dan zouden ze allang weg zijn.’ Ze pakte de kattenpuzzel op. ‘Hadden wij nog maar een kat. Maar ja, huisdieren brengen ook kosten met zich mee. Ik zal het maar zeggen voordat jullie het doen.’ Ze trok een gezicht naar haar moeder die de handschoenen aantrok.

‘Ze passen perfect, ik ben er erg blij mee. Wat heb ik toch een lieve dochter.’ Delia omhelsde Soraya en gaf haar een dikke zoen.

‘En intussen heb ik ook bedacht hoe we aan een nieuw dak komen!’ ging Soraya enthousiast verder. ‘Ik kwam onze oude achterbuur Jim tegen bij de kringloop. Toen ik vroeg hoe het ging, reageerde hij zo opgewekt. Hij was helemaal veranderd! Hij vroeg: heb je dat nieuwe dak op mijn oude huis gezien? Hij vertelde dat hij het voor niets had gekregen. Ik vroeg van wie en

hij had het over drie broers. Engelen noemde hij ze, maar ik denk niet dat dat letterlijk bedoeld was. Hoewel hij wel zei dat het dak een godsgeschenk was.'

Haar moeder reageerde een beetje kortaf. 'Ik heb drie mannen op het dak gezien, ja. Maar dat dak is er echt niet voor niets gekomen. Dat zijn dure dingen, die staaldaken.'

'Precies en daardoor kon hij zijn huis goed verkopen. Daarna is hij in een van die flats in dat hoge gebouw bij het kruispunt gaan wonen, weet je wel? Ze wees richting centrum. 'En daar wonen veel aardige mensen en nu is hij niet meer zo eenzaam.'

'Dan moeten wij daar ook maar gaan wonen,' zei Delia een beetje zuur. Ze werd vervelend van verhalen waarin alles vanzelf gebeurde, terwijl zij zo'n moeite had om rond te komen. 'Maar ik kan je verzekeren, Soraya, dat dak mag een godsgeschenk zijn, maar iemand heeft ervoor betaald.'

'Ik vind het ook een vaag verhaal. Engelen, geschenken uit de hemel...'

Rico trok een gezicht terwijl hij de bal nog eens keer in de lucht gooide. Soraya reageerde verontwaardigd. 'Maar jullie zien toch wel dat op het huis achter ons een nieuw dak zit?'

'Natuurlijk. Maar ik denk dat iemand een Gofundme voor Jim heeft opgezet en dat het zo is betaald. Kunnen wij dat ook doen, mam?' Rico keek zijn moeder vragend aan.

'Ik heb dat gedaan toen je vader ziek was,' zei ze langzaam. 'En er is geld binnengekomen. Maar dat bleef onder de duizend dollar. Die hebben we besteed aan medicijnen die de zorgverzekering niet vergoedde. Ik ben alle gevers nog steeds dankbaar. Maar zoiets kun je niet blijven doen.

Bovendien wil ik mijn eigen zaken betalen.'

'Dus als die engelen hier komen opdagen, dan zeg jij nee?' vroeg Soraya ironisch.

‘Als ik zeker weet dat er geen addertje onder het gras zit... zeg ik misschien wel ja. Maar laten we gaan eten.’ Delia haalde de voorverpakte chili con carne uit de koelkast en zette hem in de magnetron. ‘Misschien ga ik in het weekend weer eens koken.’

‘Dan help ik mee,’ zei Soraya, terwijl ze de tafel dekte. ‘Lekkere verse maaltijden voor de afwisseling.’

Even later konden ze al aan tafel.

‘Mm... Mexicaans,’ zei Soraya. ‘Maar ik wil niet zoveel, hoor. Vanavond begin ik aan een puzzel, want ik heb geen huiswerk. We hebben op mijn stageplaats een video over hersenbloedingen en dergelijke gehad. CVA’s. Heel interessant.’

‘Ugh... Wat je interessant noemt. Laat mij maar aan computers werken.’ Rico schepte zichzelf een flink bord op en Soraya pakte toch nog wat meer.

‘Denk je aan de lijn?’ vroeg haar moeder plagend.

‘Ik krijg niet eens de kans om het te vergeten, ik heb de hele dag door honger.’ Soraya keek demonstratief scheel.

Laconiek merkte Rico op: ‘Er zijn genoeg mannen die van vrouwen met een gevuld figuur houden, dus ik zou me er niet te druk om maken.’

‘Ik moet nog twee kilo, want die kom je altijd weer aan als je stopt. Maar ik heb in elk geval vandaag geleerd hoe we aan een nieuw dak moeten komen.’

‘Hoe dan?’ Delia wierp een gefronste blik naar haar jongste. Begon ze er nu weer over?

‘Alle goede dingen komen van boven, is toch het spreekwoord?’ Met een olijk gezicht wees Soraya omhoog.

Rico draaide met zijn ogen. ‘Sora, dat heb je met papa ook gedaan, verwachten dat hij beter zou worden.’ Hij wisselde een veelbetekenende blik met zijn moeder.

Maar zijn zusje liet zich niet uit het veld slaan. ‘Ik weet dat papa niet genezen is toen ik erom gevraagd heb. Maar ik blijf geloven dat God wonderen kan doen.’ Soraya nam een slok water. ‘Een nieuw dak voor de kerst, dat zou mooi zijn.’

Haar moeder had er genoeg van. ‘Laten we het over iets anders hebben dan dat dak. Het bezorgt me alleen maar stress. Vertel eens iets over die CVA. Mijn vader heeft een beroerte gehad, maar daarna kon hij niets meer. De dokter zei dat hij moest oefenen, maar mijn moeder deed alles voor hem.’ ‘Daar heeft ze hem geen goed mee gedaan, want zo kon hij niet revalideren. Het grappigste vond ik dat het denken aan een beweging al nieuwe verbanden kan leggen in de hersenen.’

Rico had toch geïnteresseerd geluisterd. ‘Wow! Dus als je fysiek nog niet sterk genoeg ben om een bal te gooien, dan kun je je indenken dat je een geweldige smash maakt met handbal. Of een perfecte dunk!’ Hij dacht even na. ‘Dat betekent dat ik, als ik elke avond zoiets in mijn hoofd repeteer, het in de praktijk beter zal kunnen uitvoeren.’

‘Misschien wel,’ antwoordde zijn zus een beetje verbaasd. ‘Ga je het uitproberen?’

‘Ik wel. Een mooie push-goal.’

‘Je kunt beter gaan slapen als je in je bed ligt. Daar presteer je op alle fronten beter mee.’ Delia stond op om het nagerecht uit de koelkast te halen. Al die praatjes over dingen waar je geen moeite voor hoefde te doen. Haar kinderen leefden niet helemaal in de realiteit. Het zou de leeftijd wel zijn, maar ze had gehoopt dat ze met twintig en achttien beter zouden weten. Maar ach, het waren schatten; ze had doorgaans niets te klagen. Ineens sloeg ze haar armen om beide kinderen heen en drukte een zoen op hun wang. ‘Mijn twee lieverds!’

‘Niet te klef, hè, mam?’ Rico veegde langs zijn wang. ‘Als je nu het overbuurmeisje was,’ zei hij zijn wenkbrauwen op en neer bewegend. Of die nieuwe hockeyvriend van Rico, dacht Soraya in stilte. ‘Neem je Hank een keer mee naar huis?’

‘Nee, want wij hebben weinig lekkers in huis en bij hem kun je onbeperkt eten en drinken.’

‘Dat is natuurlijk leuker,’ begreep zijn zus. ‘Ik vind het ook chiller om bij Layla te zijn. Chips en frisdrank.’

‘En chocolade,’ vulde haar broer aan.

Soraya grinnikte. ‘Nooit van gehoord. Klinkt vies.’ Ze zag ineens dat haar moeder een beetje verdrietig keek. ‘Mam, dat wij op onze uitgaven moeten letten is niet erg, hoor. Daardoor waarderen we alles bij onze vrienden meer. En als we echt iets willen hebben, kunnen we het zelf kopen.’

‘Maar jullie nemen je vrienden niet meer mee naar huis,’ zei haar moeder.

‘Dat vind ik wel verdrietig.’

Soraya en Rico waren even stil. ‘Ik dacht dat je het prettiger vond als het rustig is in huis, omdat je moe bent van je overwerkuren?’

‘Dat is ook wel zo. Misschien moet ik het zelf wat rustiger aan doen.’ De reden dat ze overwerkte had alles met het dak te maken. Ze moest opschieten met sparen anders zou de zaak nog meer uit de hand lopen en moesten ze ergens anders gaan verblijven. Maar waar en hoe?

‘Dat lijkt me een goed idee, mam, wat rustiger aan doen,’ zei Rico gedeceideerd. ‘Over een tijdje kunnen wij dingen voor je betalen. Als we klaar zijn met onze opleiding. Nog een paar jaar geduld.’

En nog een paar jaar plastic op het dak, dacht Delia erachteraan. Gelukkig dat het dak aan de voorkant niet zo slecht was als achter. Want er mocht van de gemeente geen plastic aan de straatkant te zien zijn. En iedere keer als er

een lekkage was had ze een beunhaas binnengehaald die wat lapwerk op het dak afleverde voor veel te veel geld. Daar trapte ze niet meer in.

De Rudans-broers komen! 3.

Twee weken later vroeg Soraya op een donderdagavond: ‘Mam, ik heb morgen vrij en Rico ook. Wat kunnen we doen?’

‘Je kamer opruimen en je eigen was doen.’

Rico maakte meteen gebruik van die kans. ‘Mijn en jouw was kan wel bij elkaar, Sora. Ik moet zaterdag schone kleren dragen in de winkel. Ze willen bij Bens sportzaak alleen nog verzorgd uitziend personeel hebben. Dus die nieuwe broek met scheuren mag ik ook niet meer dragen.’ Hij trok een gezicht.

‘Gelukkig, er zijn toch nog mensen met smaak op de wereld,’ mompelde zijn moeder.

‘Ik ga echt niet jouw kleding in mijn was doen, bleh!’ zei Soraya met een vies gezicht. ‘Jouw onderbroeken bij mijn ondergoed, zeker. Ik moet er niet aan denken!’

Delia grinnikte. ‘Jullie zoeken het samen maar uit. En als je wilt schoonmaken, doe wat in je opkomt.’

‘Als ik doe wat in me opkomt, ga ik de hele middag gamen met een koptelefoon op,’ zei Rico, terwijl hij achterover leunde. ‘Lekker chillen.’

‘Dat is ook belangrijk als je studeert. Hoe ging de hockeytraining gisteravond?’ vroeg Delia.

‘Redelijk. Iedereen was vol bewondering voor mijn Kookaburra Elite Dimple bal, dat is eigenlijk de duurste hockeybal.’ Hij grijnsde tevreden en stak zijn duim op naar Soraya. ‘Goed gedaan, zussie!’

‘Kun je toch nog de blits maken op training,’ antwoordde ze met een knipoog. ‘Of ben je eindelijk vooruit gegaan met hockey?’

‘Wil je die bal soms tegen je hoofd hebben?’ Zijn opgetrokken mondhoeken bewezen dat hij het niet serieus bedoelde.

De volgende dag zette Soraya meteen na het opstaan de wasmachine aan met haar en Rico’s bovenkleding erin. Daarna ruimde ze haar kamer op. Toen na een half uur de deurbel ging, liep ze er met tegenzin naartoe. Hopelijk was het niet iemand die veel tijd vroeg, ze kwam net op gang. Nadat ze de deur had geopend, keek ze in het vriendelijke gezicht van een onbekende man. ‘Hallo,’ zei ze terwijl ze hoopte dat het niet een of andere oplichter was. Voor het huis stond een wit busje met twee andere mannen erin. O help, wat moest ze zeggen als ze iets voorstelden?

‘Hallo, ik ben Miloš Rudan en dit is ons kaartje. Mijn broers en ik hebben een dakdekkersbedrijf en we zagen dat jullie goten en dakrand aan vernieuwing toe zijn. We bieden aan om vandaag nieuwe goten en dakranden te plaatsen, helemaal gratis.’ Toen Soraya hem bleef aanstaren, voegde hij eraan toe: ‘We willen graag wat teruggeven aan de gemeenschap. Op die manier proberen we de wereld een beetje beter te maken.’

O, nee, dit waren van die scammers over wie je vaak hoorde. ‘Nee, dank u...’ Ze wilde de deur dichtdoen en dacht toen: wacht eens even, ik heb gevraagd om een nieuw dak, en dit is een begin! Ze trok de deur weer verder open en vroeg: ‘Helemaal gratis? Echt alles, het materiaal en de arbeidstijd?’

Met een grote glimlach zwaaide hij met zijn handen van binnen naar buiten.

‘Helemaal gratis!’

‘Awesome! Ja, graag!’

‘Ben jij de eigenaar?’

‘Nee, mijn moeder.’ O nee, mam zou vast nee zeggen na al die oplichters die aan het dak hadden geknoeid.

‘En ik,’ zei Rico achter haar. Hij kwam ook in de deuropening staan. ‘Ik ben mede-eigenaar en ik geef toestemming.’

‘Zeker?’ vroeg Miloš nog steeds met een smile.

‘Honderd procent,’ antwoordde Rico zelfbewust. ‘Gaan jullie je gang maar. Mijn moeder springt een gat in de lucht.’

Miloš sloeg enthousiast zijn handen in elkaar. ‘Goed, we hebben alles bij ons en we gaan meteen beginnen.’

‘Fijn, ik zal af en toe komen kijken,’ zei Soraya, bij wie er nu ook een glimlach af kon.

‘Wat is jullie naam?’ vroeg Mr. Rudan.

‘Soraya en Rico,’ antwoordde Rico van zijn zus naar zichzelf wijzend.

De man stak zijn hand uit: ‘Miloš. Oké, guys, we gaan aan de gang.’

Toen Soraya de deur sloot zei ze tegen haar broer: ‘Jij durft! Jezelf mede-eigenaar noemen.’

‘Ik moest wel. Dit scheelt mam veel geld. Ik houd ze wel in de gaten.’

‘Doe maar. Stel dat ze er met de oude goten vandoor gaan om in te leveren bij de oudijzerboer en ons gootloos achterlaten? Dan zitten wij hier met regen die in je nek loopt iedere keer als je naar buiten of naar binnen gaat.’

‘Hij lijkt me betrouwbaar,’ antwoordde Rico laconiek. ‘Dit is toch een gouden kans? Jij verwacht een nieuw dak en als ze een deel komen aanbieden, wijs je ze af.’

‘Dat is waar.’ Soraya begon te springen van blijdschap. ‘We krijgen gratis nieuwe goten en dakranden, yeah!’ Ineens was ze heel enthousiast over wat er ging gebeuren. ‘Ik kan niet wachten wie er het dak komt doen!’ Rico schudde zijn hoofd. ‘Joh, dit is al minstens vijftienhonderd dollar! Wat denk je dat een heel dak kost?’

‘Misschien is er iemand in Toronto die daken betaalt van mensen die het nodig hebben.’ Met haar neus in de lucht liep ze weg.

‘Ja en zijn naam is Santa Claus!’ riep Rico haar nog na.

Maar zij won met de zin: ‘Jim heeft ook een gratis dak gehad!’

‘Vraag dan maar aan Jim hoe hij eraan kwam!’

Dat was eigenlijk wel een goed idee. Als ze dat zou durven én zijn nummer had.

Toen Rico en Soraya tegen de middag klaar waren met hun klusjes, zei ze: ‘Zo, jij hebt gestofzuigd en ik de badkamer schoongemaakt. De keuken doe ik straks wel. Ik ga vragen wat ze willen eten voor de lunch.’

‘Ik heb net al koffie aangeboden, maar ze wachtten liever tot het lunchtijd was.’

‘O ja, koffie, dat had ik ook moeten bedenken.’

‘Als ze iets lekkers willen, dan haal ik wel wat bij de broodjeszaak op de hoek.’ Hij liep naar buiten waar hij even bleef staan kijken naar het werk.

‘Veel slopen, zeker?’ hoorde Soraya hem zeggen.

‘Zeker,’ zei de man die zich als Miloš had voorgesteld. ‘Het is oud, roestig of kapot. Als we het doen, doen we het goed.’

‘Geweldig. Wat kan ik voor de lunch voor jullie halen?’

‘Iets lichts, zoals een belegd broodje, want we moeten daarna nog verder.’

‘Dan ben ik even naar de broodjeszaak. Ik zie jullie over een half uurtje.’

‘Prima, brother. Dank je wel. Het wordt een korte pauze. Er is nog veel te doen en morgen hebben we een ander karwei.’

‘Dan help ik jullie straks met opruimen en aangeven, oké?’

Miloš stak zijn duim op, een grote grijns op zijn gezicht.

Wat is hij vrolijk, dacht Soraya. Misschien is het wel heel leuk om wat voor een ander te doen en iets weg te geven. Iets groots. Als het goed is, reageren mensen daar dankbaar op, al zal dat soms tegenvallen. Op dat moment kreeg ze een berichtje van haar vriendin Layla. ‘Waar blijf je!’

‘O, helemaal vergeten!’ Ze aptte gauw terug dat ze thuis de keuken nog moest schoonmaken en dat er werkluï waren. *Kom je hierheen? Drie stoere kerels op ons dak!* Giechelend wachtte ze op de reactie. Ah, ze kwam, natuurlijk.

Even later opende ze de deur voor haar vriendin.

‘Dat zijn leuke gasten, die tweeling.’

‘Stefan en Momčilo. Miloš is de oudste broer, dat is ook een cutie.’

‘Alle drie veel te oud voor ons, maar we kunnen wel even van ze genieten. Je moet vast heel sterk zijn om dit werk te doen.’

Enthousiast vertelde Soraya dat alle materialen en diensten gratis waren.

Peinzend keek Layla uit het raam. ‘Waarom doen ze dat, een nieuwe dakrand en goten en zo aanbrengen zonder iets te rekenen?’

‘Dat heet teruggeven aan de gemeenschap. Volgens mij hebben ze er veel plezier in en wij kunnen het goed gebruiken. Nu hoeft alleen het dak nog vernieuwd te worden.’

Tijdens de gezamenlijke lunch – gelukkig had Rico broodjes voor hen allemaal meegenomen – zei Soraya: ‘Ik vind dat wel een bijzonder idee, teruggeven aan de gemeenschap.’

Miloš glimlachte. 'We willen een positieve bijdrage leveren aan de wereld. Dat is onze weg en we hopen dat het zich verder verbreidt.'

'Je bedoelt dat wij het moeten doorgeven, zoals paying forward. Dat is iets om over na te denken,' gaf Rico toe. 'Mijn leven bestaat uit studeren, werken en sporten. Om mij dus.'

'Nee, je werkt ook om mama te ontlasten, nu ze voor een nieuw dak spaart,' verbeterde Soraya hem.

'Het dak is heel slecht,' viel Stefan in. 'Ontbrekende, losse en zelfs vastgespijkerde singels. Daar gaat het lekken.'

'Ja, het lekt dus ook op mijn kamer, ik heb een emmertje staan,' antwoordde Soraya laconiek.

'Echt waar?' zei Layla. 'Is het al zo erg? Hoever is je moeder met sparen?'

'Ik denk dat ze op een derde zit. Maar voordat we genoeg hebben, is er weer een jaar voorbij.' Ze kneep even haar lippen op elkaar. 'Ze werkt te veel. We hebben al gezegd dat ze rustiger aan moet doen, anders is ze straks ziek.'

'Daar moet je niet aan denken,' zei Layla begrijpend.

'Jullie hebben geen vader meer, heb ik begrepen?' vroeg Miloš.

'Nee, die is een paar jaar geleden overleden.'

'Dat spijt me voor je,' zei Miloš en zijn broers knikten instemmend. 'Je moeder heeft het zwaar,' concludeerde Miloš en keek even naar zijn broers.

'Klopt, maar we zullen niet de enigen zijn die lijden onder de gevolgen van corona en de inflatie,' antwoordde Soraya berustend.

'Dat is zo. Daarom zijn we dit ook gaan doen. Veel mensen hebben bemoediging nodig, een blijvende boost.' Zijn broers glimlachten bevestigend en Soraya lachte als vanzelf terug. Wat een positieve gasten!

'Dank je wel! Jullie doen meer dan jullie beseffen. Het geeft ons moed voor de volgende etappe. Hebben jullie een gezin?' vroeg Soraya toen. Het ging steeds over Archers, maar ze wilde ook wat weten van de Rudans.

‘De tweeling is vrijgezel en ik ben getrouwd. Ik heb een gezin.’

‘Wat leuk. Mijn broer en ik maken sinds mijn vaders overlijden geen ruzie meer met elkaar. Als familieleden heb je elkaar toch nodig.’

‘Dat is het mooiste,’ beaamde Miloš. De mannen stonden weer op. ‘Guys, we gaan verder met het werk, hopelijk halen we het voor morgen.’

Terwijl Layla en Soraya de keuken schoonmaakten, amuseerden ze zich tegelijkertijd met het bekijken van de drie mannen. ‘Ik vind Stefan het leukste,’ besloot Layla.

‘En ik Momçilo. Of eigenlijk Miloš, maar die is al getrouwd.’

‘Hoe kun je nu de ene broer van een eeneiige tweeling leuker vinden dan de andere?’ vroeg Rico verbaasd.

‘Als je iets met een tweeling hebt, weet je dat,’ antwoordde Layla. ‘Ik zag eens een programma over tweelingen. Een meisje zei dat ze nooit verliefd zou kunnen zijn op de bijna identieke tweelingbroer van haar vriend. Toen hadden ze zijn broer de plaats van haar vriend in laten nemen. Maar toen die broer haar zoende, wilde ze niets van hem weten. Ze zag meteen dat hij niet haar vriend was. Het is toch ook een ander persoon?’ eindigde Layla logisch.

‘Dat is wel zo,’ gaf Rico toe. ‘Maar jullie kennen deze gasten toch helemaal niet?’

‘We maakten een grapje, Rico. Een satire op ons eigen onvermogen om het verschil te zien,’ antwoordde Soraya met een knipoog.

Hij staarde hoofdschuddend van de een naar de ander. ‘Vrouwen...’ Met grote passen liep hij naar de keukendeur om de Rudan-broers te gaan helpen.

‘Ja, mopper maar, Dude. Maar jij zou het helemaal niet erg vinden om een zekere vrouw te veroveren!’ riep Soraya hem na.

‘Wie is die zekere vrouw?’ vroeg Layla nieuwsgierig.

‘Ons overbuurmeisje Kelly. Maar die heeft al een vriend.’

‘Pech voor hem.’ Layla stootte Soraya aan. ‘O, kijk, hoe fanatiek Rico ineens is. Hij is wel een goede hulp voor hen.’

‘Hij is sterk en handig,’ beaamde Soraya.

Rico had besloten ook een verschil te maken en wel voor de Rudan-broers. Hij kortte de oude goten in tot een formaat dat in de auto paste. Ze hadden een verlengde bestelbus waar veel in kon. Hij zag dat ze de goten maakten van een rol metaalplaat die door een machine ging waarna hij er tot een lange goot geperst uitkwam. Wat een uitvinding!

Hij ruimde al het afval dat van het dak af was gekomen rond het huis op. Daarna maakte hij een stapel van de stukken oude goot bij de bestelbus van de dakdekkers.

‘Zo, werk jij ineens bij een dakdekkersbedrijf?’ vroeg een vrouwelijke stem achter hem.

Was dat niet... Hij draaide zich om naar zijn overbuurmeisje. ‘Zij helpen ons en ik help hen. Dus eigenlijk help ik ons weer,’ zei hij met zelfspot. Kelly glimlachte flauwtjes. ‘Maar ik vind het toch goed dat je meehelpt. Zolang je het dak niet opgaat. Die gasten doen alsof het niets is, zoals ze eroverheen lopen en kruipen.’ Met bewondering keek ze naar de dakdekkers die de laatste goot aan het monteren waren.

‘Dat vinden vrouwen zeker wel stoer,’ zei Rico, die hoogtevrees had, een beetje zuur. ‘Een kerel die veel durft.’ Hij trapte een oud stuk goot op zijn plaats.

Ze zei niets en toen hij opkeek, zag hij een pijnlijke blik in haar ogen. ‘Ik vind het belangrijker dat een man trouw en eerlijk is.’

‘Zoals je vriend?’ vroeg hij. Hij begreep die opmerking niet helemaal.

Ze keek hem berustend aan. ‘Mijn ex-vriend bedoel je. Want die had aan één meisje niet genoeg.’

Rico reageerde verontwaardigd. ‘Dat meen je niet! Waarom moet hij nog een ander hebben als hij jou al heeft, die gast is gek!’

Ineens lachte Kelly hardop. ‘Dank je,’ zei ze daarna. ‘Voor de peptalk en omdat je me laat lachen. Dat was alweer weken geleden.’

Ze had al weken niet gelachen? ‘Ik hoop dat je hem gauw achter je kunt laten, want hij is je overduidelijk niet waard.’

‘Dat is wel zo, maar erachter komen dat je bedrogen bent en niet goed genoeg, hakt er toch wel in.’ Ze leunde tegen de bestelbus terwijl ze verdrietig in de verte staarde. ‘En dan is er nog het feit dat ik me zo vergist heb in een man en totaal niet doorhad wat er speelde. Ben ik dan zo naïef en dom?’ Ze zuchtte diep en zei toen verontschuldigend: ‘Sorry dat ik je hiermee lastigval. Mijn ouders zitten al wekenlang in Afrika en het blijft maar door mijn hoofd malen. Het lijkt wel of ik nergens anders meer aan kan denken.’

‘Je valt me helemaal niet lastig, ik wil graag naar je luisteren. Ik heb altijd al gedacht dat je een lief meisje bent en je verdient veel beter dan die loser.’ Ze glimlachte, maar het ging niet van harte. ‘Dank je. Ook voor het luisteren.’

‘Ach, ik heb de tijd.’ Alsof hij niet alles zou laten vallen om haar aandacht te kunnen geven. ‘Zijn je ouders nog steeds weg?’

‘Ja, ze komen zondag thuis. Mijn laatste weekend in mijn eentje,’ eindigde ze met een nieuwe zucht.

‘Heb je... zin om bij ons te komen eten, vanavond? Je kent mijn zusje toch van school?’

‘Klopt, we volgden soms dezelfde vakken. Hoe laat eten jullie?’

‘Op vrijdag meestal om zes uur. Mijn zusje maakte curry, ik hoop dat je daarvan houdt. Er zit room bij, dus het is niet gillend heet.’

Ineens giechelde ze. ‘Ik ben dol op curry, gillend heet of niet! Dank je wel en tot straks!’

Ze draaide zich om en stak de weg over naar hun huis. Ineens had ze haast. Rico keek haar verlangend na. Daar ging zijn droommeisje. Ze was weer alleen en ze kwam eten! En hij had alleen maar naar haar hoeven luisteren. Wat een eikel was die vent, om zo’n geweldige meid als Kelly te bedriegen. Die player had iets kapotgemaakt bij haar, dat kon je zien aan haar hele houding. Misschien had Rico nu het geluk dat hij haar kon troosten. Ze moest niet van de ene relatie in de andere vallen. Maar als hij niet zijn best deed, deed een andere vent het wel. Zo’n leuk blond meisje trok de aandacht.

Op dat moment kwam zijn moeder in haar auto aanrijden. Met een bezorgd gezicht stapte ze uit.

‘Wat is hier aan de hand, we hebben toch niemand opdracht gegeven?’ vroeg ze.

‘Dit zijn de Rudan-broers, en het zijn professionele dakdekkers. Ze hebben gratis onze goten en dakranden vervangen. En aan de achterkant ook de dakrandbekleding.’

Miloš kwam naar hen toe. ‘Goedenavond. We hebben vandaag de goten vervangen. Wat vindt u ervan?’

‘Dat hangt ervan af wat je ervoor vraagt,’ antwoordde Delia gereserveerd.

‘Helemaal niets, vandaag is al het werk gratis. Dat doen we eens per week, teruggeven aan de gemeenschap. Dat is onze missie.’

‘Missie? Hebben dakdekkers een missie?’ vroeg Delia een tikje cynisch.

‘Mam, ze hebben keihard gewerkt om alles in orde te brengen en moet je zien hoe mooi het is geworden!’ Rico nam zijn wantrouwige moeder mee

naar het huis. ‘Je ziet van ver het resultaat en van dichtbij kun je de kwaliteit ontdekken. Ze hebben geen goedkope rommel gebruikt.’

Zijn moeder inspecteerde de nieuwe onderdelen. ‘Dat is ook mijn zorg, wat wordt de rekening?’

‘Nee,’ zei Miloš achter hen. ‘Er is geen rekening. Alles is gratis.’

Delia keek van haar zoon naar de dakdekker. ‘Heb jij niets getekend en hoef ik ook niet te tekenen?’

Rico grijnsde naar haar. ‘Nee, noppes. Dit deel van het dak is gratis.’

De dakdekker stak zijn hand uit. ‘Ik ben Miloš.’

Ze schudde zijn hand. ‘Delia. Maar ben ik nu verplicht om een nieuw dak te nemen? Want dat is hard nodig, maar ik kan het nog niet betalen.’

De tweeling was ook bij hen komen staan, een glimlachje om hun lippen.

‘Dat is de tweede verrassing die we vandaag hebben. We willen een compleet nieuw stalen dak op uw huis leggen, ook helemaal gratis.’

‘Nee, dat kan niet! Dat geloof ik echt niet,’ riep Delia. ‘Dat doen we niet, hoor, Rico. Je tekent niets.’

‘Maar het is werkelijk gratis. We filmen alles, want we hebben een YouTubekanaal met een eigen community die ons financieel steunt,’ vertelde Miloš. ‘Zonder hen kunnen we dit niet doen. Kijk maar eens op ons kanaal. Rico heeft ons kaartje. Dan kun je zien dat we echt gratis daken leveren, het liefst bij mensen die een zware last dragen. Om die te verlichten.’

Delia staarde hem aan. ‘Maar dat kan toch niet? Wie doet er zoiets? Waar leef je dan van?’

Rico legde een arm om haar schouders. ‘Dat zit wel goed, mam. Zo’n YouTubekanaal zorgt voor inkomsten en dekt de kosten.’

‘Nou, ik moet er in elk geval over nadenken. Maar alvast mijn hartelijke dank voor de mooie goten.’

‘Prima, Delia. Bekijk onze video’s maar eens en hier is een foldertje waarin je de kleuren en type daken kunt zien. Je mag zelf kiezen.’

‘Ook dat nog,’ zei Delia, terwijl ze hoofdschuddend het foldertje aannam.

‘Hoe kan ik nu weten of je betrouwbaar bent? We hebben zoveel ellende meegemaakt met al die beunhazen op het dak.’

Miloš had een goed antwoord. ‘We hebben het dak hierachter ook gratis gedaan. Bij Jim, uw achterbuurman.’

‘O, Jim! Daar had mijn dochter het over. Hebt u misschien het telefoonnummer van Jim? Dan kan ik het bij hem navragen. Sorry dat ik zo argwanend doe, terwijl u me een fantastisch cadeau aanbiedt.’ Delia wreef over haar voorhoofd. Rico zag dat ze erg moe was.

‘Ik zal Jim bellen om contact met u op te nemen,’ suggereerde de oudste Rudan.

Ineens kon er een glimlach vanaf bij Delia. ‘Fijn. Dank u wel. Dat dak is een enorme last voor me. Het zou echt geweldig zijn als ik daarvan af was.’

‘En voorgoed, want er zit vijftien jaar garantie op zo’n dak.’

‘Nog beter! Heel erg bedankt voor al het werk wat jullie al gedaan hebben. Het ziet er fantastisch uit. Het is niet helemaal goed te zien in de schemering, maar het is nu al een heel ander gezicht.’

‘Een ander huis en als het dak erop ligt, is het onherkenbaar. Het mooiste huis in de straat.’

‘Je bent een goede verkoper, meneer Rudan.’

‘Miloš’ verbeterde hij vriendelijk. ‘Guys, wij zijn weg en we wensen jullie nog een goede avond. Ik heb Rico’s telefoonnummer, dus ik kan jullie bereiken. Rico, bedankt voor de lunch en de hulp, brother.’

Rico stak zijn duim op. ‘Heel graag gedaan.’

Toen het trio weg was, blies Delia hartgrondig haar adem uit. ‘Pff, wat een overval als je aan het eind van een lange werkweek thuiskomt. Maar het is ook een enorme verrassing. Zou het echt zijn, Rico?’

‘Laten we het binnen gaan bekijken, ik bevries bijna.’

Jims verhaal 4.

Toen Soraya hoorde dat ze een gratis dak zouden krijgen, sprong ze als een konijn door de kamer. ‘Ik wist het, ik wist het! Een nieuw dak voor kerst.’

‘Dan moeten ze wel opschieten...’ Rico grijsde breed. ‘Mam, ik heb Kelly van de overkant uitgenodigd voor het eten vanavond. Haar ouders zijn op vakantie en haar verkering is uit. Je zou toch curry maken, Sora?’

‘Ja, het is klaar en er is meer dan genoeg voor vier.’

Pff, gelukkig, hij ging niet op zijn plaat.

Delia stond intussen in de folder te kijken. ‘Heb jij dat YouTubekanaal al gevonden, Rico?’

‘Nee, mijn mobiel is leeg, maar ik zal even mijn laptop pakken voor beter beeld.’ Hij liep naar zijn kamer en toen hij terugkwam, was zijn moeder aan het telefoneren met Jim.

‘Dus jij hebt dat mooie dak helemaal voor niets gehad en dat was ook van de Rudan-broers? Maar waarom doen ze dat?’ Ze luisterde een tijdje en glimlachte toen. ‘Je kunt komen eten, het schijnt dat er genoeg curry is. Ik zie je om zes uur.’ Toen ze neerlegde zei ze: ‘Hij was zo enthousiast dat hij graag persoonlijk wilde vertellen over het dak en zijn nieuwe levensmoed die daaruit voortkwam. Ik kan het nog niet geloven. Zomaar een prachtig nieuw dak waar we nooit meer naar om hoeven te kijken? Het lijkt te mooi om waar te zijn.’

‘Wat geweldig dat er mensen zijn die dat doen,’ zei Soraya enthousiast. ‘Ik vind het supergaaf en ze werken zich te pletter. Het is best zwaar werk, mam, dat slopen van die ouwe goten. Er zaten ook extra veel schroeven in omdat de goten steeds loslieten.’

‘Dat heeft papa nog gedaan,’ mompelde Delia terwijl ze er eindelijk aan toekwam om haar jas en handschoenen uit te doen. ‘Wat een thuiskomst. Mijn hoofd loopt om. Ik wil blij zijn, maar ik kan het niet bevatten.’

Rico zag door het raam Kelly aankomen en ging de deur opendoen. Ze zag eruit alsof ze gedoucht had en zich had omgekleed. Wow, speciaal voor hem! Of eigenlijk voor hen allemaal. Vrouwen kleedden zich voor vrouwen, had hij gelezen. ‘Je ziet er mooi uit,’ zei hij toch maar. Ze kon tenslotte wel een compliment gebruiken. De roze kleur op haar wangen bewees dat ze het ook zo opvatte.

Even later kwam Jim binnen, waarna ze aan tafel konden gaan.

Delia dankte hardop voor het eten en voor de nieuwe goten en het beloofde dak. ‘Jongens,’ zei ze, toen ze haar ogen opendeed. ‘Wat een avond.

Hartelijk welkom Kelly en Jim. Laten we eerst opscheppen en genieten van wat mijn dochter heeft gemaakt.’

Ze waren bezig met het vullen van de borden met de curry en de bijgerechtjes.

‘Wat een feestmaaltijd, met zoveel schaaltes met bijzondere dingen,’ zei Jim. ‘Als je alleen woont, eet je meestal heel eenvoudig. Ik vind het wel leuk om te koken voor gasten. Ik word ook weleens uitgenodigd door een van de vele weduwen die in mijn flat wonen. Maar ik ben wat kieskeuriger geworden in wat ik aanneem. Het bleek bij een aantal dames verwachtingen te creëren die ik niet wilde waarmaken.’

‘Daar hoef je hier niet bang voor te zijn, hoor,’ zei Delia, die haar kinderen zag grijnzen. ‘Je kunt straks zonder kleerscheuren de woning verlaten.’ Ze zag Kelly grote ogen opzetten en voegde er aan toe: ‘Je zult een beetje moeten wennen aan onze conversatiestijl, vrees ik. Dat krijg je als je een zoon hebt. Die flapt er van alles uit en dat is toch besmettelijk.’

Jim zat intussen te grinniken. ‘Je begrijpt zo te horen wat ik bedoel, Delia. Ik heb nooit geweten dat vrouwen zo op mannen konden jagen. Tjonge jonge. Je zou er verwaand van worden. In het land der blinden is eenoog koning, denk ik. Maar het is leuk om weer eens in mijn oude buurtje te komen. En ik heb uitzicht op mijn vorige huis, al zie ik er in het donker geen dakplaat van.’

‘En wie heeft nu dat gratis dak gekregen?’ vroeg Soraya. ‘Jij of zij?’

‘Ik. Het ging waarschijnlijk op dezelfde manier als hier. Eerst de goten en daarna het dak. Ik wist niet wat ik hoorde. Er werd meteen een heel zware rugzak van me afgenomen. Als dat dak in orde kwam en zelfs voor de komende vijfenvijftig jaar in orde zou blijven, dan kon ik de hele boel verkopen en mijn schulden aflossen. Ik kreeg weer adem.’ Hij schudde zijn hoofd bij de herinnering. ‘Maar ik vertel zo verder, eerst eens genieten van deze heerlijke maaltijd.’

Delia knikte waarna ze naar Kelly keek die zich niet op haar gemak leek te voelen. Ze vroeg haar waar haar ouders op vakantie waren en wanneer ze terugkwamen. Soraya nam het over door naar Kelly’s studie te informeren en langzamerhand begon hun buurmeisje zich te ontspannen. Het is goed mis met haar, dacht Delia. Zei Rico niet dat haar verkering uit was? Dat zal haar diep geraakt hebben, ze was gek op die jongen.

Toen de curry op was, kwamen de toetjes op tafel. ‘Vertel eens, Jim, over dat dak.’

‘Je weet dat ik een herseninfarct heb gehad waardoor ik mijn werk niet meer kon doen. Concentratieprobleem, geen overzicht meer en motorisch ben ik nog onhandiger geworden dan ik was. Ik heb lang moeten revalideren tot ik voldoende zelfstandigheid had verworven. Maar zonder mijn oude inkomen kon ik de hypotheek niet opbrengen, dus ik kreeg achterstand. Om de zoveel tijd loste ik af om niet op straat komen te staan. Maar dan ontstonden er weer schulden op een ander vlak. Hopeloos. Het was net alsof ik langzaam steeds dieper in een zwart gat werd getrokken. Soms dacht ik: ik kan er net zo goed uitstappen, want dit komt niet meer goed. Maar gelukkig waren er altijd mensen die me dan weer moed inspraken.’

‘Dat is heel aardig van ze, maar hadden ze je niet beter kunnen helpen? Al was het maar met praktische dingen zoals je huis of je tuin opruimen?’ vroeg Rico.

‘Jongen, ik schaamde me zo voor mijn puinhoop, dat ik niemand binnen of in de achtertuin wilde laten. Achteraf gezien was dat mijn grootste fout. Mijn trots om hulp te aanvaarden. Maar toen kwamen de Rudan-broers met hun aanbod en ineens zag ik weer licht. Niet alleen financieel, maar ook het feit dat mensen dat voor je willen doen. Natuurlijk zijn er lui die zeggen dat de Rudans het voor de gratis reclame doen, maar dat houd je niet lang vol. Het knip-en-plakwerk van zo’n video kost ook vele uren. Je moet echt idealistisch zijn om hiermee door te gaan. En ze doen het graag, dat zie je aan die gezichten. En werken dat ze kunnen! Poeh, ik werd er moe van als ik ernaar keek. Ze hebben ook van alles opgeruimd in mijn tuin, zodat het er netter uitzag.’ Hij stak een lepel chipolatapudding in zijn mond. ‘Mm, lekker... Maar je krijgt door zo’n daad van naastenliefde weer vertrouwen in de mensheid. Men zegt dat niemand meer wat voor een ander over heeft, maar dat is niet waar. Mijn ogen zijn opengegaan en ik zie meer mensen

dingen doen om een ander te helpen. Dat is hartverwarmend om te zien. Ook al is het niet op de schaal van wat die Rudan-jongens doen. Maar elk vriendelijk gebaar doet iets met een mens.'

'Ja,' zei Kelly ineens. 'Dat ik hier zit is voor mij ook een hartverwarmende verrassing. Dan krijg je toch weer hoop voor de toekomst. Ook al moet je er zelf aan werken.' Haar stem trilde alsof ze op het randje van tranen zat.

Delia knikte haar toe en zag dat Soraya even in Kelly's hand kneep.

'Precies!' beaamde Jim. 'Ik heb inderdaad hard moeten werken om mijn huis leeg te maken en deze keer liet ik me helpen, anders was het me niet gelukt. Daarna was het gauw verkocht voor een heel redelijke prijs en ik was van mijn schulden af. Intussen had ik een flat gehuurd in een woontoren met vijftigplussers en mensen met een beperking. Daar kwam ik als eerste voor in aanmerking en dat heb ik maar geaccepteerd, want ik ben inderdaad drieënvijftig en ik heb nu eenmaal een aandoening. Motorisch ben ik niet goed en mijn denken is ook niet meer zoals vroeger.' Hij haalde berustend zijn schouders op. 'Daar behoor ik tot de meer mobiele bewoners en kan ik anderen van dienst zijn. Dus van een gedeprimeerde, eenzame, gehandicapte man ben ik nu een populaire gast geworden die overal computerklusjes doet.' Hij lachte er zelf om. 'Dus zie je hoeveel effect dat kan hebben op mensen, zo'n nieuw dak?'

'Praat me er niet van. Ik denk dat ik niet weet wat me overkomt,' zei Delia.

'Het is je al overkomen, mam,' zei Soraya geamuseerd. 'Je wilde me niet geloven, maar voor de kerst zijn wij onder de pannen.'

'Het is een staaldak, zussie.' Rico keek haar plagend aan.

'Echt waar? Want vanuit hier lijkt het alsof er pannen op Jims vroegere dak liggen.'

‘Dat klopt, het zijn platen gevormd in pannenmotief. Het lijkt net echt als het erop zit. Veel mooier dan singels en veel duurzamer.’ Rico knikte tevreden.

‘Krijg jij ook een percentage?’ vroeg Delia ironisch.

‘Jazeker. Tien procent. Maar je betaalt er niets voor, mam, en daardoor zit ik straks met een lege portemonnee.’ Hij prikte beschuldigend met zijn vinger naar haar, terwijl de anderen lachten.

‘Maar ik begrijp nog steeds niet waarom iemand mij een gratis dak wil geven? Het gaat om minstens tienduizend dollar.’

‘Dat is hun missie, mam, teruggeven aan de maatschappij. Dat is best hip tegenwoordig. Er zijn meer van die bedrijven, en die gasten werken zich allemaal een slag in de rondte. De Rudan- broers rijden rond om te zien waar slechte daken zijn om hen te verrassen met een gratis dak. Daarom stond jij hoog in de peilingen.’

‘Het ergste deel kunnen ze niet eens zien vanaf de weg.’

Jim schraapte zijn keel. ‘Ik zal het maar verklappen. Toen ze bij mij bezig waren, zagen ze natuurlijk ook jouw dak, Delia. Met plastic en al. Ik dacht: misschien kan Delia ook in aanmerking komen. Dus ik vertelde dat je weduwe was geworden en twee studerende kinderen had, wat de nodige kosten met zich meebracht. De Rudans keken elkaar eens aan en knikten. Het maakte je heel geschikt voor hun missie: de last van iemands schouders afhalen.’

Delia was ineens in tranen. ‘Dat is precies zoals het voelt. Letterlijk elke dag als ik thuiskom zie ik dat rotdak en ik weet niet hoe ik het moet betalen.’ Ze snikte het uit,

Rico schoof naar haar toe om zijn arm om haar heen te leggen. ‘Spreek het maar eens uit, mam, want je ging behoorlijk gebukt onder die zorg.’

‘Ja!’ zei ze gesmoord. ‘Al die beunhazen met hun lapmiddelen vroegen steeds honderden dollars, dus ik moest wel stoppen met reparaties. En nu zit mijn dochter met een lekkage op haar slaapkamer, want ik wil niet dat Rico het dak op gaat. Ik moet mijn man al missen, maar mijn zoon wil ik niet ook nog kwijt.’ Ze snikte nog even door en snoot toen haar neus om opgewekter te vervolgen met: ‘Maar hopelijk is het binnenkort voorbij. Dank je wel, Jim, dat je ze over mijn situatie hebt verteld. Je bent een lieverd.’

Toen zag ze pas dat bij haar dochter en Kelly ook de tranen over de wangen liepen. ‘Meisjes, niet huilen, het leed is voorbij. Althans het financiële leed.’ Ze knikte Kelly even toe. ‘Ander leed moet slijten voordat je weer gelukkig kunt zijn. Zullen we de boel de boel laten en met koffie in de kamer gaan zitten?’ Plotseling voelde ze zich opgelucht en blij. Eindelijk kwam er licht aan het eind van de tunnel!

‘Ik wil de keuken wel opruimen,’ zei Kelly. ‘Zo goed en zo kwaad als ik kan.’

‘Dan help ik je wel, want Sora heeft gekookt.’ Rico stond op, terwijl Delia en haar dochter naar elkaar knipoogden.

‘Ik zal koffie zetten. Sora, neem Jim maar mee de kamer in, als hij nog tijd heeft om te blijven.’

‘Jawel, ik heb nog uren de tijd. Ik moet alleen om elf uur thuis zijn wanneer mijn kat naar bed toe gaat. Die raakt van slag als ik er niet ben.’ Hij grijsde breed.

‘Heb jij een kat? Ik ben bezig aan een kattenpuzzel, wil je die zien?’ vroeg Soraya.

Met een glimlach keek Delia hen na terwijl ze de kamer inliepen. Wat was Jim veranderd. Hij was veel opener en spraakzamer geworden.

Toen ze even later met de koffie de kamer binnenkwam, zaten Soraya en Jim te puzzelen.

‘Eindelijk iemand die me helpt, mam,’ zei haar dochter enthousiast. ‘Jim heeft een systeem. We leggen alle stukjes op kleur op placemats of dienbladen. En de randjes doen we eerst.’

‘Dat klinkt veel logischer dan met een stukje in je hand naar die foto zitten uren,’ beaamde Delia.

‘Tja, je bent een nerd of niet, hè?’ zei Jim laconiek.

Soraya lachte. ‘Rico is ook een nerd, die studeert IT. Maar dan in combinatie met een andere studie.’

‘IT heb ik ook gedaan, bij uitstek een studie voor nerds.’ Hij was even stil en vroeg toen: ‘Heb jij ook dat je al verzameland steeds meer stukjes ziet met die ene kleur. Je hersenen worden al doende getraind. Sinds ik hersenletsel heb, ben ik heel geïnteresseerd in de werking van het brein.’

Soraya vertelde hem wat ze had geleerd over CVA en hij ging erop in met de kennis die hij had verworven.

Delia luisterde al roerend in haar kopje naar hun gesprek, maar algauw ging het langs haar heen en keek ze alleen maar naar hoe gemakkelijk Soraya en Jim met elkaar omgingen. Ze luisterden naar elkaar en lachten soms om dezelfde dingen. Sora miste net als Rico haar vader, dacht Delia. Misschien had Rico iets aan Jim met betrekking tot zijn studierichting. Hij was niet happy met die combinatie met bedrijfskunde. Rico deed stoer, maar hij was zachtaardig, zelfs wat onzeker soms. Hoewel hij met Kelly zijn kans had gepakt! Hij keek al jaren naar haar, maar hij had het idee dat zo’n populair meisje hem niet zag staan. En nu zat ze zo maar in hun keuken! Delia glimlachte. Hopelijk gaf Rico haar de ruimte, Kelly had nog zoveel pijn. Ze pakte Rico’s laptop om een Rudan-Brothers-filmpje op YouTube op te zoeken. Het was echt zo, zij en Jim waren niet de enigen, er stonden tientallen videoverslagen op internet over mensen die een dak kregen. Dus

zij waren ook gefilmd? En dat zou nog wel meer worden. Nou, vooruit maar, je moest er iets voor over hebben.

Jim keek in haar richting en zei toen tegen Soraya: 'Even met je moeder praten. Ik moet niet te veel van die puzzelstukjes zien, dan kan ik straks niet meer slapen.'

'Je hebt me heel erg geholpen, Jim. Super bedankt voor het systeem en het uitzoeken,' reageerde Soraya dankbaar.

Jim klopte even op haar schouder. 'Graag gedaan.' Hij ging naast Delia zitten, met wat ruimte tussen hen in. 'Wat een lieve meid is je dochter,' zei hij op gedempte toon.

'Ze is een schat, denkt ook aan anderen. Rico begint een beetje uit de stoere fase te komen. Zoals hij me net troostte met zijn arm om me heen...'

'Dat vond ik mooi om te zien.'

'Ik was verrast want zoiets heeft hij lang niet gedaan. Sinds het overlijden van zijn vader wil hij zich groothouden. Maar dat lijkt te veranderen.'

'Hij heeft vanmiddag ook meegeholpen met de dakdekkers, vertelde hij zonet.'

'Ik denk dat het besmettelijk is om je naasten te helpen.' Delia pakte haar telefoon. 'Ik zal die jongens eens bellen, want ze bieden me de hoofdprijs aan en ik heb het niet eens aangenomen.' Ze pakte haar telefoon en belde met de Rudans. Eerst maakte ze haar excuses dat ze Miloš en zijn broers niet had geloofd.

'No worries, Delia, dat gebeurt vaker. Het is ook niet iets dat je elke dag overkomt,' reageerde hij laconiek. 'Maar je wilt het dak toch hebben, begrijp ik? Dat is goed nieuws.'

'Zeker. Vooral voor ons! Wanneer komen jullie dat dan doen?'

'Eerst mag je een kleur plus het type dak dat je wilt hebben, uitkiezen. Wij bieden dezelfde service bij de gratis daken als bij de betaalde daken. Als de

weersomstandigheden gunstig zijn, kunnen we over twee weken komen, dan zijn we waarschijnlijk in een dag klaar. De singels hoeven er niet allemaal af, het stalen dak komt eroverheen. Laten we hopen op mooi weer en gunstige omstandigheden.'

'Zeker en ik wil jullie ook heel hartelijk danken voor dit prachtige cadeau. Het is een life changer. Het verandert het leven voor ons alle drie zo ten goede. Minder problemen maar ook meer positiviteit en hoop. Ik ga nadenken over hoe ik dit kan doorgeven.'

'Fantastisch, dat is wat we graag horen. Dank je wel voor je telefoontje, Delia, en we houden contact over de dag dat we komen. Bye bye.'

'Bye bye.' Met een grote glimlach hing Delia op. 'Zo, dat is geregeld, ik ben over mijn eigen schaduw heen gesprongen.' Ze grinnikte even. 'Iemand op het werk zei dat vanmorgen en ik vond het zo'n rare uitdrukking, maar nu pas ik hem zelf toe.'

'Je kunt er geloof ik alle kanten mee op,' zei Jim droog. 'Mijn psychologisch begeleider zei het ook weleens; je moet over je eigen schaduw heenstappen. Na een tijdje vroeg ik: waar heb je het eigenlijk over? Hij bedoelde in mijn geval dat ik mijn beperkingen moest accepteren en moest werken aan wat ik wel kon. Maar toen zat ik nog in mijn negatieve fase.'

'En door de Rudan-jongens kwam je eruit.'

'Ja, is dat niet apart? Het was voor mij ook heel praktisch een oplossing. Ik zat muurvast in mijn huis. Letterlijk,' eindigde hij met een twinkeling in zijn ogen. 'Enfin, ik kan er wel een boek over schrijven over hoeveel het mij heeft gedaan in positieve zin, maar nou houd ik erover op. Vertel eens over je man, wat was hij voor iemand, want ik heb hem maar twee keer gesproken. Ik vond hem een aardige vent. Relaxt en opgewekt.'

‘Dat was hij,’ antwoordde Delia peinzend. ‘En zo dapper als hij zijn ziekte verdroeg. Het was vreselijk om hem zo te zien lijden, maar hij heeft veel verborgen gehouden. Nu praat ik over zijn ziekteproces, maar dat vroeg je niet.’ Ze ging verder over wat voor soort vader hij was geweest en welke leuke invallen hij had als het om de kinderen ging. ‘Hij was de vrolijke noot, ik ben meer de serieuze hier in huis.’

‘Je moet nu ook in je eentje de kar trekken. Jij moet voor het inkomen zorgen en die hypotheek en de verzekeringen en belastingen betalen.’

‘Dat is het,’ gaf ze toe. ‘Ik denk dat ik er nu een stuk lichter tegenaan kijk. We houden nu wat financiële reserve en straks gaan de kinderen hopelijk werken en dan kunnen ze meebetalen of hun eigen woonruimte zoeken.’

‘Zowel huren als kopen is ontzettend duur op het moment. Ik denk ook dat ze hotel mama niet willen missen.’

‘Haha, nee, zo gaat het hier niet, want ik ben heel de dag weg. Ze hebben vandaag zelf het hele huis schoongemaakt.’ Ze verhief haar stem. ‘Sora, dat heb ik nog niet gezegd, maar ik heb wel gezien hoe spic en span het er in huis uitziet. Dank je wel voor jullie werk.’

‘Graag gedaan, mama. Nu kun je een echt weekend hebben. En wij ook.’

‘Rico gaat morgen werken en zondag is zijn hockeydag, dan is hij de hele middag weg,’ vertelde Delia tegen Jim. ‘Dus het huishouden komt vaak op Soraya en mij neer.’

‘Rico heeft echt zijn best gedaan en het hele huis gestofzuigd. Bah, rotwerk, ben blij dat ik het niet hoefde te doen. O, hier is dat stukje!’ Blij duwde haar dochter het puzzelstukje op zijn plek.

‘Wat doe jij in het weekend?’ vroeg Jim.

‘Eh... vervelende karweitjes meestal, maar ik denk dat ik het er een beetje van neem, dit weekend.’ Wat een zalige gedachte!

‘Ik heb kaarten gekregen voor een zondagmiddagconcert van muziek uit mijn jeugd, de jaren tachtig. Maar ik heb geen zin om alleen te gaan. Is dat iets voor je? Daarna trakteer ik je op iets lekkers in het theaterrestaurant.’

‘Wow, op stap gaan... Dat is echt lang geleden.’ Delia aarzelde. Was dit nu een date, want daar wilde ze zich niet zomaar ingooien met een man die ze nauwelijks kende.

Haar dochter bemoeide zich ermee. ‘Dat moet je doen, mam. Dan ben je er eens uit. Hier draaien je gedachten in hetzelfde kringetje rond.’

‘Denk er maar over na en dan hoor ik het wel,’ zei Jim. ‘Zit er nog koffie in de pot of zal ik gaan?’

Delia boog zich naar de koffiekant. ‘Nee, blijf nog maar even als je wilt, ik vind het wel gezellig als er eens een volwassene op bezoek komt. We nodigde niet zo vaak iemand uit omwille van...’ Ze gebaarde met haar hand, terwijl ze met haar andere inschonk.

‘De financiën, ik weet het. Zo wordt je isolement steeds groter.’

‘Gelukkig heb ik de kinderen met hun verhalen en mijn werk als zorgverzekeringsadviseur.’

Ze spraken over haar werk en hij vertelde wat over zijn eigen carrière. ‘Het ging best goed tot ik die kortsluiting kreeg hierboven.’ Hij tikte tegen zijn hoofd. ‘Ik heb goede en slechte dagen. Op goede dagen werk ik aan de website van een van mijn bureaus. Hij wil de stamboom van zijn familie op internet hebben. Dat is best een uitdaging, want hij had nogal wat familieleden en het moet makkelijk te vinden zijn.’

Ze spraken over hun eigen verwanten en Delia gaf aan dat ze de kinderen niet kon missen. ‘Ze hebben me echt door de tijd na het overlijden van mijn man heen getrokken, relatief jong als ze waren.’

‘Het zijn kinderen om trots op te zijn, dat heb ik wel gezien,’ zei Jim, om toen te vragen: ‘Hoe laat is het intussen? Jullie hebben er allemaal een werk- of schoolweek opzitten en deze luiaard doet elke dag kalm aan.’

‘Op vrijdag letten we niet zo op de tijd. Ik geloof dat Rico en Kelly het ook erg gezellig hebben in de keuken.’ Delia stond op om te kijken of Rico het niet te bar maakte met dat kwetsbare meisje. Maar toen ze om het hoekje gluurde, zag ze dat ze in gesprek gewikkeld waren, elk aan een kant van de tafel. Prima, laat Rico maar praten over zijn leven, dacht ze. Bij ons doet hij het niet.

Jim bleek nu toch zijn kat naar bed te moeten brengen, dus ze vergezelde hem naar de deur.

‘Het is zo’n gek beest, als ik er rond deze tijd niet ben, is hij beledigd en negeert hij me de volgende dag.’

Delia lachte vertederd. ‘Katten zijn zo origineel. We hebben altijd een kat gehad, maar na de laatste konden we ons geen huisdieren meer veroorloven.’

‘Wie wel, met de huidige dierenartsprijzen,’ zei Jim, met een grimas. ‘Heel erg bedankt voor het lekkere eten en de gezelligheid. Ik hoop nog van je te horen.’

Delia nam een plotseling besluit ‘Weet je wat? Ik doe het, ik ga met je mee zondag.’

Zijn gezicht klaarde op. ‘Meen je dat? Dat is tof, want in mijn eentje ga ik niet en met jou erbij is het dubbel zo gezellig.’

‘Dank je.’ Toen Jim weg was, vroeg Delia zich af of dit nu een date was of gewoon vriendschap.

Even later ontving ze een appje. ‘Beste Delia, maak je geen zorgen dat ik op de versiertoe ga, ik houd het graag bij vriendschap.’

Ze liet een zucht van opluchting gaan. ‘Gelukkig, het is geen date.’ Ze aptte terug dat ze dat ook prefereerde.

‘Van Rico en mij mag je best daten, hoor,’ zei Soraya die haar puzzel in de steek liet. ‘Over Rico gesproken, wat voeren die twee in de keuken uit? Ik word binnenkort toch geen tante?’

Delia’s ogen vergrootten zich. ‘Hallo, jij maakt wel erg grote sprongen! Ze praten met elkaar, met de tafel tussen hen in. Ik hoorde Rico ‘mijn vader’ zeggen, dus ik ben blij dat hij eindelijk iemand gevonden heeft met wie hij daarover kan praten.’

‘Wow, dat zou wat zijn. Mannen rouwen anders dan vrouwen, zeggen ze.’ Soraya keek nadenkend voor zich uit. ‘Ik hoop dat ze elkaar kunnen helpen om dingen te verwerken. Maar mam, even over een leuker onderwerp: ik had wel gelijk, hè? We zijn voor de kerst onder dak!’ Ze maakte met een grijns een schijnbeweging naar haar moeder, die automatisch afweerde. ‘Je had helemaal gelijk.’

Een luie zondag 5.

Zondagmiddag liep Delia met Jim na het concert en de traktatie naar haar auto. ‘Ga je nog mee naar ons, Jim? Soraya vroeg erom. Ze wil graag met je puzzelen en mijn zoon vroeg zich af of hij met jou kon praten over zijn studie. Hij is niet gelukkig met zijn studiec combinatie en wil weten wat een IT-er in de praktijk doet.’

‘Ik ga graag mee. Maar ik ben al wel een paar jaar uit de running en alles verandert zo snel.’

‘Zeg dat wel.’ Delia opende het portier voor hem. ‘Ik heb intussen een kleur en type dakpaneel uitgekozen. Het maakt me niet zoveel uit, alles is goed,

maar de kinderen waren heel uitgesproken. Het moest bij het huis passen. En als ik het ooit wil verkopen is dat wel belangrijk.’

‘Zeker, dat heb ik ook gemerkt. Daarom heb ik de Rudans laten kiezen. Heb je nog wat gehoord over het gesprek tussen Kelly en Rico?’

‘Hij heeft haar laten praten. Maar hij kent natuurlijk het verdriet van afscheid nemen van iemand van wie je houdt, dus hij heeft ook verteld hoe dat voor hem was.’

‘En hoe weet je dat?’

‘Tussen neus en lippen door heeft hij wat laten vallen. Kennelijk had Kelly gezegd dat ze nog nooit een jongen had ontmoet die over zulke dingen wilde praten.’

‘De generatie van nu maakt veel mee en ze leren eerder om dat te delen,’ merkte Jim peinzend op.’ Hoewel mannen minder gauw over de brug komen. Dus Kelly is blij met Rico. En andersom?’

‘Hij is zo verliefd!’ Delia lachte. ‘Al die tijd heeft hij zijn gevoelens tegengehouden, want ze had een vriend. Maar na vrijdagavond was het niet meer te stoppen. Maar hij zegt natuurlijk nog niets, want ze zit diep in de put en daar moet ze eerste uitklimmen, volgens mijn zoon.’

‘Wat een wijze kinderen heb jij, Delia. Heb jij ze dat geleerd?’

‘Ik geloof dat ze dat zelf hebben ontwikkeld, ik was de laatste jaren te veel bezig met overleven om ze te kunnen coachen.’

‘Mijn zus zei eens: ‘Het opvoeden van tieners lijkt hopeloos, maar alles wat je erin stopt, komt terug als ze volwassen worden.’

Delia glimlachte. ‘Misschien is dat waar. Richard en ik hebben wel geprobeerd zo positief mogelijk in het leven te staan, want ze leren van je voorbeeld. Maar ik vrees dat ik de laatste jaren nogal somber was.’

‘Mag het, als je je man hebt verloren met alle problemen die daarop volgen,’ zei Jim nuchter. ‘We zijn geen heiligen. Ik heb wel relaties gehad, maar ik

heb nooit kinderen gewild omdat ik wist dat ik geen goede vader zou zijn. Achteraf denk je dan: toch wel jammer. Vooral als ik zie hoeveel jij hebt aan je zoon en dochter. Maar goed, mijn relaties duurden nooit lang. Ik was veel te veel in beslag genomen door mijn eigen werk en te veel nerd om op andere mensen te letten.'

'Die indruk maak je niet,' zei Delia. 'Althans, niet meer. Ik weet dat je door een CVA behoorlijk kunt veranderen. Mijn vader had dat ook. Hij werd eigenwijzer, maar ook zachter van aard. Toegankelijker.'

'Mijn zus zegt ook dat ik nu normaler ben dan voor mijn CVA.' Jim moest er zelf om lachen. 'Het is ten koste van veel ellende ontstaan, dus ik ga niet zeggen dat het zo moest zijn.'

'Je hebt een lange, moeilijke herstelweg gehad,' begreep Delia.

'Yep, maar met de verkoop van mijn huis en het betrekken van mijn mooie flat kon ik dat echt achter me laten. Wat was dat heerlijk. Een nieuw begin maken.'

'Daar kijk ik ook erg naar uit.'

Thuis aangekomen werd Jim meteen geclaimd door Soraya die hem meetroonde naar de kattenpuzzel. 'Jim, vertel jij mij eens hoe ik dit stuk moet oplossen, het is alleen maar gitzwart en geen enkel stukje dat ik heb geprobeerd past.'

Hij bestudeerde de puzzel. 'Ik denk dat je nu op vorm van de stukjes moet gaan puzzelen...'

'Daar was ik al bang voor. Ik betwijfel namelijk of ik dat kan. Jij wel natuurlijk als nerd.'

Jim schoot in de lach, maar Delia riep: 'Soraya, zoiets zeg je toch niet?'

'Waarom niet, nerd kan ook een compliment zijn, hoor.' Laconiek plofte Soraya neer op de stoel bij het bureau. 'Kom, Jim, help me even op gang.'

'Vooruit dan, je moeder is me onderhand ook beu.'

‘Dat zijn jouw woorden. Ik ga thee maken met iets lekkers erbij, we hebben tenslotte wat te vieren.’

‘Wat dan? Gaan jullie je nu al verlossen?’ vroeg Soraya zonder op te kijken. Delia bleef staan om verantwoordigd te reageren, maar Jim gebaarde dat ze er niet op in moest gaan. Intussen zat Soraya te giechelen. ‘Ja, mam, zulke dingen zeiden jullie al tegen ons vanaf de kleuterschool en nu krijg je het een keer terug.’

Delia glimlachte. ‘De wraak van de tienerkinderen. Een thriller in drie delen.’

In de keuken hoorde Delia Rico en zijn hockeyvriend binnenkomen.

‘Jongens, jullie ook thee of iets uit de koelkast? Ik heb brownies voor erbij.’

‘Liefst koude én warme drank, we sterven van de dorst.’

‘Dag, Hank.’

‘Dag, mevrouw. Wat ziet u er mooi uit.’

Haar mond viel open en ze riep door de open keukendeur. ‘Horen jullie dat, andere mannen hier in huis? Iemand ziet dat ik moeite heb gedaan om er goed uit te zien. Dank je, Hank.’

‘Dat heb ik je toch ook gezegd, Delia?’ riep Jim terug.

‘Niet dat ik weet.’

‘Dan heb ik het alleen gedacht. Dat overkomt me wel vaker. Heel gênant soms.’

‘Ja, klets je er maar uit, Jim,’ zei Soraya meteen. ‘Tevergeefs; je bent al door de mand gevallen.’

Jim lachte het hardst van hen allemaal.

‘Vrolijke boel hier,’ zei Rico. ‘Jim, kan ik jou straks spreken over je werk, nu ik je toch zie.’

‘Mag het ook een andere keer, ik zit boordevol indrukken.’ Jim stond op om op de bank te gaan zitten.

‘Ik eigenlijk ook wel. Goed, dan kom maar een keer eten of zal ik bij jou langskomen?’

Zoals haar kinderen tegen Jim spraken! Alsof hij iemand van hun eigen leeftijd was. Tegelijkertijd was dat wel een teken van acceptatie en Jim leek het leuk te vinden. Met een vol blad liep Delia de kamer in en zag meteen dat nu Hank achter Soraya stond mee te kijken naar de puzzel. Haar dochter had er een kleur van gekregen. Ineens keek het meisje op naar Hank. ‘Ben je een nerd?’

‘Wel een beetje, denk ik. Waarom?’

‘Dan kun je misschien goed op vorm puzzelen, ik bak er niets van.’

Met een glimlachje leunde hij over het bureau. ‘Ik zal eens kijken.’

‘Je mag gaan zitten, hoor.’

Verlegen trok Hank een stoel bij.

Delia ving Jims blik en gebaarde met haar hoofd naar het jonge stel. Hier leek echt wat op te bloeien. Iets dat al langer aan het ontkiemen was.

‘Was het leuk, mam?’ vroeg Rico ineens.

Ze knipperde met haar ogen. Dat niet haar dochter maar haar zoon dit vroeg, was verrassend. ‘Heel erg leuk, we hebben meegezongen, allebei zo vals als een kraai. Ik kreeg er de slappe lach van.’

‘Ik kan me er iets bij voorstellen. Pap kon best goed zingen, maar jij hebt moeite met toon houden.’

Delia was niet beledigd. ‘Ik weet het, schat. Wat moeten we eten vanavond?’

‘Iets halen?’ zei Soraya meteen. ‘Van het Thais restaurant. Zo lekker.’

‘Dat hadden wij laatst ook,’ zei Hank. Al puzzelend bespraken ze het menu.

‘Blijf je ook eten, Hank?’ vroeg Delia en dacht toen pas aan Rico. Vond hij dat wel leuk?

‘Moet je doen, Hank. Dan zitten er eindelijk meer mannen dan vrouwen aan tafel,’ zei haar zoon meteen. ‘Ik ben hier altijd in de minderheid.’

‘Gister kon je gelijk spel spelen, maar jij haalde er een meisje bij,’ zei Soraya. ‘Niet dat ik dat niet gezellig vond, juist wel. Kelly is een leuke meid. Layla en ik hebben vanmiddag een film gekeken bij haar thuis. Haar ouders waren alweer weg.’

Rico’s ogen lichtten een beetje op. ‘Dat zal ze fijn gevonden hebben.’

‘Die ouders zijn een beetje...’ Soraya staarde even voor zich uit. ‘Weird. Heel anders dan Kelly. Ze zijn heel erg met zichzelf bezig, denk ik.’

Delia zag dat Jim geamuseerd toeluisterde. ‘Blijf je nu eten, Hank?’

‘Dat moet ik even met thuis overleggen, mevrouw. Soms gaan we op zondag naar mijn oma.’

Wat een goed opgevoede jongeman. Het bleek zijn ouders gelukkig ook goed uit te komen.

‘Morgen ga ik op kantoor vertellen dat ik voorlopig niet overwerk,’ verkondigde Delia. ‘Het is ook niet meer zo dringend. Laat een ander het maar eens doen.’

‘Je bent tegenwoordig vaak niet meer dan een voorziening voor je werkgever,’ merkte Jim peinzend op. ‘Als je niet meer functioneert, schaffen ze een ander aan. Trouw zijn aan je baas is eenrichtingverkeer geworden.’

‘Dat is zo. Ik moet meer aan mezelf denken. O, dat heerlijke dak dat eraan komt. Wat een zegen van boven.’

‘AHUM!’ zei Soraya. ‘Nu zeg je zelfs hetzelfde als ik, heb je dat in de gaten?’

‘O ja, alle zegen komt van boven, zei je. Hihi, je hebt gelijk.’

Delia pakte het menu van het Thaise restaurant. ‘Hier Jim, als je mee wilt eten moet je wat uitzoeken.’

‘Ik eet niet alleen mee, ik betaal ook mee. Ieder de helft?’ Hij zei het zo kordaat dat ze geen nee, kon zeggen. Vandaag was een heerlijke dag. Geen zorgen aan haar hoofd en veel gezelligheid.

De Rudans komen terug! 6.

Twee weken later, op zaterdagmorgen, kwamen de drie broers met een glimlach naar de voordeur lopen, waar Delia al op hen stond te wachten.

‘De truck komt eraan met het materiaal. En, ben je enthousiast?’

‘Heel erg! Zo opgetogen dat ik eerst niet kon slapen. Maar dat is niet erg, ik hoef het dak niet op.’

De drie mannen lachten. ‘Nee, liever niet, laat dat maar aan ons over.’

‘De vriend van mijn zoon komt voor hem waarnemen. Rico moet vandaag werken en Hank zal opruimen.’

Miloš’ stak zijn duim op. ‘Prima, als hij het net zo goed doet als Rico, is hij een goede hulp.’

‘Je hebt ons hele huishouden aangestoken met jullie enthousiasme en Jim is een huisvriend aan het worden, inclusief kat. Mijn kinderen willen alsmaar dat hij komt.’ Delia lachte een beetje nerveus. ‘Voor mij is het ook gezellig, iemand van mijn eigen leeftijd en hij kan nog lekker koken ook.’

‘Dat is goed om te horen. Een doorgeefeffect van de zegen die jullie zelf ontvangen. Okay, guys, we gaan aan het werk. Onze YouTube-community zorgt voor de materialen en wij voor de arbeid.’

‘Heel veel succes en wees voorzichtig.’ Delia deed de deur weer dicht. Wat een koude wind, die mannen moesten wel bevrozen boven op zo’n dak. Ze ging verder met de maaltijd voor hun gezin en voor de Rudans als die er zin

in hadden. Niet te zwaar of te pittig, had ze begrepen. Met een volle maag werken was niet zo prettig, maar je moest toch ook brandstof en energie binnenkrijgen. Ze hoorde de truck de materialen lossen en ging weer even kijken. ‘Wat een degelijke platen zijn dat, die dakpanelen.’

Miloš reageerde meteen. ‘Minder stookkosten in de winter en een koeler huis in de zomer. Geen afwaaiende singels en geen reparaties meer én een lagere verzekering.’

‘Ook dat krijg ik er gratis bij. Jongens, ontzettend bedankt. Ik kan nog steeds niet bevatten dat ik zo’n groot cadeau krijg.’

‘Je had het nodig,’ zei hij met een glimlachje. ‘Wij komen meestal uit bij mensen die het echt nodig hebben. Anders hadden ze hun dak al vernieuwd. Maar we worden ook regelmatig geweigerd. Mensen vertrouwen het niet, bang dat er een adder onder het gras zit. Vandaar dat we altijd eerst die goten aanbieden. Als ze de kwaliteit zien die we leveren, durven ze de stap erna ook eerder aan.’

‘Zoals ik,’ gaf Delia beschaamd toe.

‘Goeie keuze gemaakt. Okay, we gaan beginnen.’

‘Houden jullie koffiepauze of zo? Dan bereid ik dat voor.’

‘Koffie om elf uur is goed, Delia, dank je.’ Hij sloeg zijn handen tegen elkaar en liep naar de materialen. Hij en Stefan pakten de houten latten om ze tegen de dakrand te zetten.

‘Guys,’ zei Momčilo. ‘Kom eens naar boven. Ik denk dat een deel van de singels onder het plastic eraf moet, omdat het houtwerk daar aangetast is en vervangen moet worden.’

‘Dat konden we de vorige keer niet meer goed zien. Dat is een tegenvaller. Dan krijgen we het vandaag misschien niet af.’

‘Daar is Sonny!’ Momčilo zwaaide naar de vriend die hen vaak bijstond bij hun klussen. ‘Hallo, brother! Goed om je te zien.’

Sonny stapte uit met een big smile. ‘How ya doóóin?’

‘Goed, en jij?’

‘Ook goed. Ik heb mijn zoon niet bij me deze keer, hij moest sporten.’

‘No worries. Een vriend van de familie zal komen om op te ruimen. Maar we moeten eerst van een stuk dak de singels verwijderen.’

‘Dat is pech. Ik kom eraan met mijn ladder.’

Hank kwam ook aangefietst. Voor het huis remde hij af om zijn rijwiel tegen de garagedeur te zetten. ‘Eventjes binnen gedag zeggen,’ zei hij naar de deur wijzend.

Onderwijl maakten de Rudans met hun scherpgetande schoppen de singels op het dak los op de nok en aan de randen.

Toen Hank weer buitenkwam, stelde hij zich aan hen voor. De namen vlogen over en weer. ‘Stefan en Momčilo,’ herhaalde Hank, terwijl hij van de een naar de ander wees. ‘Stefan draagt een blauwe broek. Zolang jullie niet van kleding verwisselen weet ik wie wie is.’ Hij zag dat de tweelingbroers elkaar met een glimlachje aankeken. Dat hadden ze ongetwijfeld weleens gedaan, vaste prik voor tweelingen.

De mannen werkten weer verder. Miloš leek het werk aan te sturen.

‘Momčilo, haal je hart op aan de nokventilatie. Sonny, help jij mee om de materialen aan te geven? Eerst het membraam om het dak af te dekken.

Dank je, bro.’

‘How ya doin?’ zei Sonny tegen Hank die mee kwam helpen met het stapelen van het hout tegen de dakrand.

‘Een fan van Lil’ Mo Mozarella?’ vroeg Hank geamuseerd.

‘You bet!’ Sonny stak grijnzend zijn duim naar hem op. ‘Gooi straks alle metaalafval maar in mijn auto, maar pas op dat je niet het verkeerde stuk pakt, bro. Miloš is erg gehecht aan bepaalde stukken staal.’

Grinnikend wachtte Hank op wat er naar beneden ging komen. Dat bleken al gauw alle verwijderde singels te zijn. Wat een troep. Hij gooide alles wat hij tegenkwam op een stuk zeil zodat hij het niet los hoefde te vervoeren. Daarna kwam er folie en hout naar beneden. 'Is het veel werk?' vroeg hij. 'Alleen een bepaald stuk onder het plastic, daar was het hout verrot. De dochter van Delia moet er wel last van gehad hebben.'

'Ze heeft er nooit iets over gezegd waar ik bij was.'

'Positieve mindset,' zei Miloš waarderend. Hij pakte een stuk hardboard aan om het hout te vervangen

'Ja, ze heeft een geweldige persoonlijkheid.'

'Vind je haar leuk?' Ineens keek iedereen Hanks kant op.

'Niet zo'n beetje,' antwoordde Hank eerlijk.

Alle mannen lachten. 'Ooow, daarom help je mee!'

'Nee, ik neem waar voor mijn vriend Rico. Anders zou ik het niet geweten hebben.'

Sonny gaf hem een plaagstootje. 'Hier scoor je wel punten mee bij haar, bro.'

Hank grijnsde. 'Ik hoop het.'

Tussen de middag aten de mannen binnen, om even op te warmen.

'Vandaag is een bijzonder koude dag,' zei Stefan terwijl hij weer een pizzapunt pakte. 'We dragen deze pakken niet zo graag, maar vandaag moeten we wel.'

'Ben jij dan wel dik genoeg gekleed, Hank?' vroeg Soraya bezorgd.

Hij ving meteen knipoogjes op van Sonny, maar deed alsof hij niets zag.

Die Sonny was een plaaggeest. 'In het begin niet, maar daarna was ik zo druk bezig dat ik vanzelf warm werd. Ik zit ook niet in de wind op het dak.'

'Gelukkig niet, het is al erg genoeg dat die klipgeiten op het dak zitten. Hoewel ze zich er volkomen op hun gemak lijken te voelen,' zei Soraya.

Sonny reageerde meteen. ‘Dat is gevaarlijk, als je te veel op je gemak bent. Je moet altijd opletten. Niet struikelen, niet uitglijden, niet je evenwicht verliezen.’

‘Ik ben blij dat wij het niet hoeven te doen,’ zei Delia. ‘Ik vond het altijd doodeng als mijn man boven op het huis stond. En het heerlijkste van dit dak is nog dat ik er nooit meer naar om hoeft te kijken. Anders moest ik alweer gaan sparen voor over tien jaar.’

‘Nee, de eerste vijfenvijftig jaar zit je wel snor.’ Miloš pakte ook een pizzapunt. ‘En dan nog alle voordelen zoals een lagere energierekening. We waren laatst bij een alleenstaande vrouw bij wie het honderd dollar per maand scheelde.’

‘Zoveel!’ Delia staarde hem aan. ‘Daar kan ik een hoop leuke dingen mee doen!’

‘Een kat, een kat, een kat...’ was het eerste dat Soraya zei.

‘Ik vraag wel of Jim zijn kat wil meenemen. Hij zei ook dat hij het leuk vindt om de tuin bij te houden. Er staan zulke mooie rozen, sering en andere bloeiende struiken, die ik heb verwaarloosd.’

‘Papa’s trots.’

‘Het is wel een mooie tuin, dat viel ons meteen op. Maar hij moet onderhouden worden,’ zei Stefan.

‘We hebben elektrische boomzagen bij ons,’ zei Momčilo. ‘Soms staan opgeschoten bomen te dicht bij het huis om aan het dak te kunnen werken. Dat valt hier wel mee, maar bij Jim hebben we er goed gebruik van gemaakt. De grootste zaag hebben we gekregen van een spontane sponsor en toen hebben we er meer gekocht.’

‘Gaaf is dat, dat mensen gaan meedenken,’ zei Soraya. ‘Mijn collega’s en medestudenten vinden het zo’n apart verhaal, sommige geloven het niet eens. Kijk straks de video maar, zeg ik dan.’

Haar moeder viel haar bij. ‘Op mijn werk kreeg ik dezelfde reacties. Ze zien het vanzelf wel.’

‘Zeker!’ Miloš stond op. ‘Guys, we gaan weer verder, want het is vroeg donker.’

‘Komt het af vandaag?’ Delia keek bezorgd omhoog. Wat een lange kerels waren dit.

‘Hopelijk wel. Tot nu toe zijn we aardig op schema door Sonny’s hulp. Hij komt altijd opdagen als hij nodig is.’

‘Een mooie gave.’

‘En door Hanks hulp,’ zei Soraya met een glimlach naar de jongeman die prompt wat roder werd.

Op het eind van de middag kwamen de broers de familie Archer halen.

‘Delia, je dak is klaar en alles is opgeruimd.’

‘Ik ben zo nieuwsgierig! Maar ik heb niet gekeken, hoor.’

‘Nee, jullie moeten samen de straat oversteken en dan pas omdraaien om het te zien.’

Alsof ze nog kinderen waren, dacht Delia geamuseerd, maar ze vond het toch leuk.

‘Jammer dat Rico er niet is,’ mompelde Delia al lopend tegen haar dochter.

‘Je mag je omdraaien,’ zei Miloš.

Allebei wervelden ze gelijktijdig om en lieten hun mond openvallen.

‘Is dat mijn huis?’ vroeg Delia. ‘Het is heel anders geworden. Een upgrade. Een make-over! Nu begrijp ik wat je bedoelt met ‘je kent het niet meer terug’.’

‘Wat is het mooi geworden,’ zei Soraya met haar handen tegen haar mond.

‘Nooit gedacht dat ik dat nog eens zou zeggen van een dak. Maar het is veel stoerder, vergeleken met het dak van de bureu.’

‘Alles is zo mooi robuust afgewerkt,’ beaamde haar moeder. ‘Geen dun krakkemikkig gootje meer, maar een geheel van solide dakranden en goten, gecombineerd met die stalen dakpannenlook.’ De Rudan-broers stonden met een glimlach naar hun gezicht te kijken, genietend van hun reacties.

‘Ben je blij met de kleur?’ vroeg Momčilo.

‘Ik zou blij zijn met elke kleur, maar dit is een heel geslaagde combinatie. Lichte goten, donker dak.’

‘Het gaat goed samen met de rode stenen,’ beaamde Miloš. ‘Het lijkt nu op een Europees huis.’

‘Daar weten jullie meer van dan wij!’ Soraya lachte. ‘Maar ik vind het gewoon chic. Het is boven verwachting mooi.’

‘Goed, dan zijn we tevreden.’ Miloš glimlachte breed.

‘We zijn zo blij en opgelucht dat je deze last van ons afgenomen hebt,’ zei Soraya. Ze omhelsde de broers en Sonny een voor een en Delia volgde haar voorbeeld.

‘Het blijft ongelooflijk, maar we zijn er ook ongelooflijk blij mee. O, daar komt Jim aan,’ zei Delia. ‘Jim, wat vind je van ons dak?’

‘Tjonge, jonge,’ zei hij al knikkende terwijl hij bij hen kwam staan. ‘Dat is weer vakwerk, guys. Ik heb nog nooit dakdekkers gezien die zo snel en goed konden werken als deze jongens. Net een geoliede machine.’

‘Ach, we kennen elkaar al vijfendertig jaar,’ antwoordde Miloš laconiek.

‘En we hebben tien jaar ervaring als dakdekker.’

‘Het is een andere kleurencombi dan bij mij, maar dit doet het ook erg goed.’ Jim knikte weer goedkeurend.

‘Jongens, gaan we nog naar binnen om iets te drinken? Of verlangen jullie naar je huis en jij naar je gezin, Miloš?’

‘We zijn blij dat het klaar is, en verlangen naar huis,’ gaf hij toe. ‘Morgen vrij. Gelukkig hebben Sonny en Hank geholpen, zodat we morgen lekker kunnen chillen. Het is zo koud nu.’

‘Het was afzien voor jullie. Maar nu ben je klaar,’ zei Delia. ‘Mag ik jullie nog eens nadrukkelijk bedanken, ik waardeer het ontzettend. Soraya haal even die kaart voor hen. Intussen geef ik alle kerels hier een hug. Jammer dat Sonny al weg is.’

‘Ik ga ook in de rij staan,’ zei Jim met een onschuldig gezicht.

‘Maar jij verdient ook een hug,’ zei Stefan. ‘Jij hebt ons verteld over Delia’s omstandigheden.’

‘Zo is dat!’ Lachend ging Delia alle mannen af voor een knuffel en Jim kreeg zelfs een zoen op zijn wang. ‘Jullie zijn allemaal awesome en je weet niet hoe ik jullie en wat je voor ons gedaan hebt waardeer.’

Soraya was naar buiten gekomen met een enveloppe. ‘We hebben er wat dinerbonnen in gedaan. En een bedankje. Bekijk dat maar als je thuis bent,’ eindigde ze ineens verlegen.

Ze maakten nog een groepsfoto en toen was het moment van afscheidnemen toch echt aangebroken.

Delia merkte dat ze het moeilijk vond om de broers te laten gaan. In korte tijd was ze zo op hen gesteld geraakt. ‘We hopen dat jullie voldoende geld ontvangen voor de volgend bofferds die jullie toelaten iets aan hun huis te doen. Om dan uit te vinden dat de verrassing nog veel groter wordt! Ik kan er nog steeds niet echt bij.’

‘That’s alright,’ zeiden de Rudans bijna gelijktijdig. ‘We zijn blij dat we de juiste mensen gevonden hebben. Jullie zijn een aardige familie en hebben goed voor ons gezorgd met drankjes en eten.’

‘Graag gedaan,’ zei Soraya. ‘Gods zegen!’ riep ze hen nog na.

‘Thanks, we deden het met plezier.’ Met opgestoken duim stapten de broers in en reden door de Archers uitgewuifd de straat uit.

‘Tjonge, zouden we ze nu nooit meer zien?’ zei Delia ietwat melancholiek.

‘Op de video’s toch wel,’ zei Jim. ‘Zullen we naar binnengaan, ik bevries hier.’

‘Heerlijk binnen in ons warme droge huis.’ Soraya omarmde zichzelf even.

‘Ik ga mijn kamer in orde maken en die emmer weghalen. Nu kan alles weer terug op zijn plaats! Awesome!’

Ze waren van plan om aan tafel te gaan, maar Rico liet op zich wachten.

Even later kwam hij binnen, met Kelly in zijn kielzog. Opgewonden begon hij te vertellen. ‘Je gelooft het niet; ik fietste mijn eigen huis voorbij in het donker. Ik dacht: zit ik in de verkeerde straat? Maar die andere huizen ken ik wel. Toen zag ik Hanks fiets staan en ik dacht: Wat? Is dit ons huis? Met dat grote dak erop? Man, wat een transformatie. Epic!’ Opgewonden deed hij zijn jas uit en pakte die van Kelly aan. ‘Ik heb jouw fiets ook even binnengezet, Hank. Fietsen zijn populair bij dieven sinds covid. Kelly kwam ook kijken naar ons huis en omdat ze alleen moest eten, heb ik haar uitgenodigd. Ze neemt haar eigen maaltijd mee, mam.’

‘Je bent van harte welkom, Kelly,’ zei Delia. ‘En waar vijf eten kunnen zes ook eten, hoor.’

Kelly glimlachte verlegen terug. ‘Anders moet ik dit weggooien, dus ik eet het liever op. Hoewel dat van jullie er heel lekker uitziet.’

‘Geef mij de helft van jouw portie, dan geef ik jou de helft van mij,’ zei Rico die weer terugkwam uit de gang.

‘Zijn je ouders zo vaak weg, Kelly?’ vroeg Soraya een beetje verbaasd.

‘Ja, dat komt omdat ze een meubelzaak hebben. Ze worden vaak uit eten gevraagd door klanten van wie ze het huis ingericht hebben. Als bedankje voor het advies en de service. Bij zulke etentjes hoor ik natuurlijk niet.

Bovendien praten ze alleen maar over geld en spullen en dat heb ik al vaak genoeg gehoord. Hier hoor ik nog eens iets anders.'

Jim schoot in de lach, gevolgd door de drie Archers. 'Wat hoor je hier? Geldzorgen en alle ins en outs van een stalen dak en aluminium dakgoten.' Hij schaterde het uit.

'Ik vind dat niet erg omdat jullie allemaal zo blij zijn met wat je hebt gekregen,' zei Kelly nog.

'Goed, ik zal de maaltijd openen met een dankwoord voor ons mooie dak en Hanks hulp en daarna praten we over andere dingen.' Delia knipoogde naar haar jonge gasten.

Kerstavond 7.

Op 24 december versierden Soraya en Hank voor het eten samen de boom. Stiekem hoopte ze op een beetje romantiek. Intussen waren Hank en zij samen een paar keer op stap geweest, maar het bleef bij vriendschap. Moest zij misschien een seintje geven? Hank was verlegen... Rico en Kelly trokken ook regelmatig met elkaar op. Maar Kelly was te veel uit het lood door wat haar was overkomen om zich al te binden. Rico bouwde bewust een afstandje tussen hen in. Thuis had hij het echter voortdurend over haar. 'Wat een geprik,' zei Hank geërgerd. 'Dat herinner ik me helemaal niet van mijn kindertijd, die naalden die steeds in je vingers steken.'

'Dat heb je met een echte boom. Volgens mij hing papa het kerstspul in de boom, nadat wij hadden aangewezen waar we het wilde hebben. Anders waren er niet veel kerstspullen van vroeger overgebleven. Kijk, dit kerkje is

uit mijn vaders kindertijd,' zei ze met een glimlach, om het daarna stevig op te hangen.

'Je koestert vast al zijn spullen,' zei Hank.

'Ja, eigenlijk wel. Mama protesteert weleens, want ik verzamel alles in mijn bureau. Misschien maak ik nog eens plank of een kastje met spullen van hem en van mijn grootouders.'

'Leven je grootouders niet meer?'

'Nee, die waren al aardig op leeftijd toen wij geboren waren. Maar we hebben wel een tante met kinderen, dat is heel leuk met de feestdagen. Morgen gaan we naar hen toe, daar verheug ik me altijd op.'

'Ik ga morgen ook naar mijn oma en alle ooms en tantes met hun kinderen zullen er zijn. Dat wordt lekker eten en veel snoepen en lol trappen.'

'Extra leuk dat je dan vanavond bij ons kon zijn.'

'Vind ik ook. Ik heb mijn andere oma vandaag al opgezocht. Ze snapte wel dat ik ook met jonge mensen wil zijn tijdens de feestdagen. Mijn ouders vinden het maar zozo, maar ik zei dat ik volwassen ben en mijn eigen leven moet inrichten. Toen moest mijn vader me wel gelijk geven.'

'Heb je foto's van thuis op je smartphone?' vroeg Soraya die heel benieuwd was naar hun gezin.

'Yep.' Hij pakte zijn mobiel en liet haar wat foto's zien.

Het zag er bij hem thuis ongeveer hetzelfde uit als bij hen, dat vond ze wel prettig. Zijn vader en moeder leken haar ook aardig, geen Kelly-ouders.

'Dat is je zus, dat zie je meteen. Leuk meisje.'

'Ze is wel lief, maar ze moet nog karakter ontwikkelen. Veel te volgzaam.'

Hij gaf haar de telefoon en begon voorzichtig slingers over de takken te leggen. 'Dit doet tenminste geen pijn. Auw!' Hij zoog op zijn vinger.

'Och, jongen toch. Moet mammie er een kusje op geven?' plaagde Soraya hem, terwijl ze hem zijn telefoon teruggaf.

‘Nee,’ antwoordde hij opgelaten. ‘Moet er nog meer in die boom?’

‘Een beetje nepsneeuw. Het laatste restje, want het is niet erg milieuvriendelijk.’ Ze liep met de spuitbus rondom de boom, maar kwam daarbij Hank tegen die de piek rechtzette. ‘Toet-toet, Santa Claus komt eraan.’ Ze glimlachte naar hem op.

Zijn ogen gingen van de boom naar haar en hij lachte terug.

Dit was een kusmoment, toch? dacht Soraya. Maar toen hij naar achteren stapte, ging ze verder met de sneeuwspruitbus. Dan moest zij maar het initiatief nemen. Op haar beurt bewonderde ze de boom. ‘Prachtig. Ik ben blij dat jij me geholpen hebt. Even kijken met het licht uit.’

Ze liep naar de lichtschaakelaar terwijl Hank de kerstlampjes aandeed.

‘Ooh, die sneeuw is glow-in-the-dark...’ Ze ging weer bij hem staan. ‘Het is de mooiste boom die we ooit gehad hebben.’ Kon het nog romantischer? Kerstboomlampjes en glow-in-the-dark... Maar Hank bleef zo stijf als een ijshockeystick staan. Ineens veerde ze omhoog op haar tenen en drukte een zoen op zijn wang. ‘Dank je wel.’

Hij reageerde niet meteen, misschien was hij verrast. Zijn antwoord klonk in elk geval oprecht. ‘Graag gedaan.’

‘Leugenaar, je haat bomen optuigen,’ zei ze ineens plagend. ‘Ze vechten terug.’ Ze knipte een schemerlamp aan.

Hij lachte. ‘Ik zal me de volgende keer wapenen met handschoenen. Komen er cadeaus onder te liggen?’

‘Ja, leuk, ik ga ze halen.’ Toen ze terugkwam met de mooi ingepakte pakjes, legde ze ze quasi nonchalant onder de boom. Ze zag dat hij het pakje met zijn naam erop opmerkte, maar te bescheiden was om er iets van te zeggen. ‘Zo, nu de tafel dekken voor het gourmetten. Dat wordt altijd een gedoe, maar dat is juist leuk.’

Het werd inderdaad een rumoerige toestand waarin de verwarring hoogtij vierde. Iedereen ‘wist zeker’ dat hij of zij dat lekker stukje paprika of vis op de grill gelegd had. Zelfs Kelly werd een beetje uitgelaten door alle plagerijen en grapjes. Na het opruimen zaten ze bij de kerstboom met koffie, thee en kerstchocolade. De stapel kerstpakjes onder de boom was intussen gegroeid.

‘Wanneer gaan we uitpakken?’ vroeg Soraya die bijna niet kon wachten. Ze zat naast Hank op de grond bij de kerstboom en de pakjes keken haar lonkend aan. Jims kat kwam haar afleiden en ze nam hem op schoot.

‘Als we ons eerste drankje ophebben, gaan we van start,’ antwoordde haar moeder. Wat zaten mam en Jim eigenlijk dicht bij elkaar. Het leek of ze steeds meer naar elkaar toetrokken en mam was weer zo vrolijk als vroeger. Best schattig, seniorenromantiek.

De eerste ronde van cadeautjes riepen blijdschap en gelach op. Er zaten veel praktische cadeautjes bij, al gekocht in hun zuinige periode.

‘Tijd voor een pauze,’ zei Delia na anderhalf uur. Ze hief de kan op. ‘Koffie?’

Hank vertelde Rico over de ijshockeywedstrijd waar hij en Soraya waren geweest.

‘Allemaal goed en wel, vriend,’ was diens reactie. ‘Maar je had moeten komen hockeyen bij je eigen team.’

‘Er was toch een reserve opgesteld?’ zei Hank verbaasd. ‘Die is volgens mij beter dan ik.’

Soraya grinnikte, terwijl ze de kat aaide. ‘Volgens Hank is iedereen in het team beter dan hij.’

Rico reageerde meteen. ‘Natuurlijk zegt hij dat, want jij hebt een hekel aan opscheppers.’

Soraya werd een beetje rood. ‘Klets geen onzin. Is dat niets voor jullie, samen naar een ijshockeywedstrijd gaan?’ vroeg ze gauw aan Kelly.

‘Bah, nee, in die kou zitten kijken naar een puck die heen en weer vliegt.’ Kelly huiverde. ‘Geef mij maar een leuke film.’

‘Ik vind het juist spannend, zo’n ijshockeywedstrijd. Maar ik ben opgegroeid met Rico die me de spelregels uitlegde terwijl hij keek. Zelf vond ik hockey op school een van de leukere sportactiviteiten. Maar ik ben niet echt sportief.’

‘Ik ben ook geen sportliefhebber.’

‘Hoe kom jij dan aan je mooie figuur?’ vroeg Delia aan Kelly.

‘Ik heb mijn figuur van mama geërfd,’ antwoordde ze schouderophalend.

‘Maar ik doe wel oefeningen om lenig te blijven.’

‘Goed zo. En hoe is het op je opleiding?’

Terwijl Kelly vertelde over de verschillende vakken van haar dienstverlenende studie, keek Rico met een glimlachje van de een naar de ander. De cadeautjes leken even vergeten.

Soraya stootte Hank aan en knikte naar haar broer, terwijl ze fluisterde: ‘Die is zo verliefd.’

Hank glimlachte vaag. ‘Zullen we even naar de sterren gaan kijken op de veranda? Het is een heel heldere nacht, zag ik toen ik hiernaartoe fietste.’

‘Jaah! Dat is extra mooi nu er sneeuw ligt.’

‘We gaan even naar buiten, een frisse neus halen,’ zei ze tegen haar moeder.

Die knipoogde terug. Alsof er zoveel gebeurde tussen Hank en haar.

Misschien was hij een slowburn-lover. Grinnikend schoot ze in haar jas en nam die van Hank ook meteen mee.

Buiten viel haar mond open van de schittering aan de hemel. ‘Wow, zoveel sterren heb ik nog nooit gezien in Toronto.’

‘Het viel mij ook op.’

Soraya leunde tegen de reling en zweeg. Ze praatte te veel, die arme Hank kwam er nauwelijks tussen.

‘Soraya,’ begon hij aarzelend. ‘Ik heb nog nooit een meisje als jij ontmoet. Ik vind je heel bijzonder.’

Ze voelde zich rood worden; gelukkig was het donker. ‘Zo voel ik me niet, hoor. Maar ik vind jou wel heel bijzonder. Jij bent gewoon jezelf. Een beetje verlegen, maar dat verberg je niet achter stoer doen. Dat vind ik cute.’

Hij lachte even. ‘Zoiets wilde ik ook van jou zeggen, dat je jezelf bent. Je hebt mijn hart gestolen met je spontaniteit en oprechtheid. Daarom wil ik graag weten of er tussen ons meer inzit dan alleen vriendschap.’

Wat? Vroeg hij nu om verkering? Had ze dat goed begrepen? Ze staaarde hem aan. Zijn sprekende ogen flonkerden net zo mooi als de sterren. ‘Zoals wat, bedoel je?’

Hij keek opgelaten. ‘Nou, dat we meer voor elkaar gaan voelen dan vriendschap...’

‘Dat voel ik allang,’ zei Soraya.

‘Echt waar?’

Die pure verbazing in zijn ogen, te schattig gewoon. ‘Ja, en jij?’

‘Ik ook.’

Ze stonden elkaar een beetje schaapachtig aan te kijken, tot hij zei: ‘Hug!’

Ze omhelsden elkaar, genietend van hun zojuist ontdekte liefde.

Soraya keek naar hem op. ‘En nu een kus!’

Hij gehoorzaamde meteen. Toen ze na een half uur bedachten dat ze het koud kregen, moesten ze zich bijna van elkaar losscheuren.

Weer in de woonkamer zei Soraya. ‘De sterren zijn zo mooi vanavond, mama. De hele hemel flonkert alsof er diamanten over uitgestrooid zijn. En we hebben verkering,’ liet ze er in één adem op volgen.

‘Gefeliciteerd!’ riep haar moeder opgetogen.

‘Wat?’ zei Rico bijna verontwaardigd. ‘Maar je bent twee jaar jonger dan ik!’

‘Dan moet je maar eens in actie komen,’ antwoordde Soraya met een knik naar Kelly.

‘Zullen we ook die sterren gaan bewonderen?’ vroeg Rico aan hun overbuurmeisje. Toen Kelly aarzelde, voegde hij eraan toe: ‘Ik zal me niet aan je opdringen, Kelly. Ik weet dat je nog moet bijkomen van die leugenachtige bedrieger.’

‘Dat is zo... Maar ik wil wel graag de sterren zien met jou.’

Buiten was Rico net zo verrast door de sterrenhemel als zijn zus. Hij legde een arm om Kelly heen die ook met open mond naar boven staarde.

‘Ongelooflijk.’

Hij trok haar twee seconden tegen zich aan en liet haar toen los. Daarna ging hij voor haar staan. ‘Van mij kan alles voorlopig hetzelfde blijven tussen ons, ik verwacht niets van je. Maar ik wil je graag vertellen wat ik voor je voel. Mag dat?’

Ze aarzelde en zei toen voorzichtig: ‘Goed.’

Hij nam haar handen in de zijne om ze te verwarmen. ‘Ik heb al jaren een crush op je, al wist ik niet wat voor persoonlijkheid je hebt. Maar nu ik je beter leer kennen word ik steeds gekker op je. Je bent lief, serieus, eerlijk en hebt belangstelling voor anderen. Je wilt geen oppervlakkig leven met dure spullen en feestjes. Je wilt echt contact hebben met mensen. Dat doet mij enorm goed. Ik probeer mijn zus en moeder te ontzien met mijn gevoelens en problemen, maar bij jou ervaar ik ruimte voor wie ik ben en voor wat ik voel. En dat is heel speciaal. Je bent de eerste bij wie ik zo mezelf kan zijn.’ Intussen stroomden de tranen over Kelly’s gezicht, maar hij had toch doorgesproken omdat hij het belangrijk vond dat ze dit hoorde.

Ze snoof een paar keer haar tranen weg. ‘Dank je,’ zei ze met een bibberstem. ‘Mijn ex heeft me kapot gemaakt vanbinnen door me voortdurend af te kraken. Al die dingen die jij benoemt als positief waren bij hem verwijten. Hij was zelf geweldig en wist alles, ik was een sufferdje dat zijn niveau nog niet had bereikt. En ik geloofde hem.’

‘Dat weet ik. Hij heeft geprobeerd je te breken zodat hij alles kon bepalen. En jij was te zachtaardig om er tegenin te gaan.’

‘Hij zei vaak ook dezelfde dingen als mijn ouders. Daarom dacht ik dat het aan mij lag. Gelukkig weet ik nu beter en onze gesprekken helpen me heel erg.’

‘Mij ook. Maar denk je niet dat het goed is dat je ook een ervaren counselor hebt? Ik ben geen therapeut die weet hoe mensen zoals je ex in elkaar zitten en te werk gaan.’

‘Mensen met een persoonlijkheidsstoornis, bedoel je.’

‘Ja. Ik denk ook aan dat het goed is die je leert om niet ondergesneeuwd te raken, maar voor jezelf op te komen.’

‘Dat is wel heel hard nodig, ja...’ Ze keek langs hem heen.

‘Wil je nog vertellen wat je van mij vindt? Hoeft niet als je je daar niet goed bij voelt.’

Ze keek hem aan met haar heldere ogen en glimlachte verlegen. ‘Ik vind je cute, zonder meer. Je zachtheid en belangstelling vind ik ook hartveroverend. Je sterke persoonlijkheid boezemt me weleens een beetje angst in. Gaat dit nog goed? denk ik dan, als jij knopen voor me doorhakt. Het gaat ook nooit om belangrijke dingen, maar meer om wat we gaan doen en ik ben zo onzeker.’

‘Ik doe het alleen als ik denk dat je het nodig hebt, maar het is beter als je zelf leert wat je wilt en niet wilt, en mij kunt terugfluiten als ik te veel voor je bepaal.’

Ze zuchtte diep. ‘Je hebt gelijk, ik moet hulp gaan zoeken. Maar je bent een geweldige vriend voor me. Ik probeer niet verliefd op je te worden, want dan wordt het nog ingewikkelder in mijn gevoelsleven.’

‘Heel verstandig,’ zei hij met zelfspot.

Ineens drukte ze een kus op zijn mond. ‘Je bent een schat en je staat bovenaan mijn lijstje van jongens die ik leuk vind.’

‘Wow... Maar je moet je wel vrij blijven voelen om het in de friendzone te houden als dat je beter lijkt.’ Hij kuste haar handen.

‘Dank je.’ Ze keek weer weg. ‘Ik denk dat ik een romantische vriendschap erg leuk zou vinden.’

‘Klinkt goed.’ Rico huiverde ineens. ‘Die sterren zijn prachtig, maar ik krijg het superkoud. Zullen we ons op de rest van de cadeautjes gooien?’

Hand in hand kwamen ze de zitkamer binnen.

‘We hebben vriendschap met een beetje meer,’ zei Rico. ‘Kelly zit nog midden in een verwerkingsproces van haar vorige relatie.’

‘Heel verstandig, meisje. Misschien moet je professionele hulp inschakelen?’ suggereerde zijn moeder.

‘Ja, dat zei Rico ook al, dus daar ga ik naar op zoek.’ Het jonge stel liet zich naast elkaar in de bank zakken.

Daarna gingen alle jonge ogen naar Jim en Delia.

‘Beken het maar, mama en Jim? Hebben jullie ook iets te vertellen?’ vroeg Soraya plagerig.

‘Ehm, dat weten we zelf nog niet. We houden het voorlopig bij vriendschap, al slaat er soms een vonkje over.’

Soraya proestte het ineens uit. ‘Nogal duidelijk. Jij gaf alle Rudans een hug, maar Jim kreeg er een zoen bij.’

‘Dat gebeurde spontaan. En toen ik me er later voor verontschuldigde, zei Jim dat hij het wel leuk vond.’

‘En nou?’ vroeg Soraya door.

‘Niks,’ zei Jim. ‘We gaan gewoon door zoals het nu gaat. Zeker zolang jullie nog thuis wonen. We zien wel waar het op uitloopt.’

Soraya speelde nadenkend met een lepeltje. ‘Je past wel erg goed bij ons, Jim. We vinden je allemaal aardig en we kunnen goed met je praten. We misten een man om mee te praten, sinds papa er niet meer is. Dus ik denk dat ik ook namens Rico spreek, als ik zeg dat ik blij ben dat je in ons leven bent gekomen. En dat je mama gelukkiger maakt, vinden we dat helemaal top.’

‘Helemaal mee eens,’ zei Rico, die nog steeds Kelly’s hand vasthield.

‘Dank je,’ zei Jim een beetje schor. ‘Ik heb het hier ongelooflijk naar mijn zin en voel me de koning te rijk dat ik met deze lieve vrouw bevriend ben en daarbovenop nog met leuke jonge mensen kan omgaan.’

Delia viel hem bij. ‘Dank je wel, lieve dochter. Ik voel me ook heel rijk gezegend met jullie en met mijn nieuwe vriend. Zullen we de rest van de cadeaus uitpakken?’

Deze ronde zorgde ook voor herkenning en blijdschap. Kelly, Jim en Hank waren verrast dat ze ook wat kregen.

‘Natuurlijk,’ zei Soraya. ‘Zelf iets geven en dan toekijken hoe anderen van alles uitpakken, dat zou een leuke kerstavond zijn.’ Ze proestte het uit.

‘Zullen we iets drinken om alle liefde en vriendschap te vieren?’ stelde Delia voor, terwijl ze opstond op om het blad met prosecco te pakken dat ze had klaargezet.

‘We hebben ons in korte tijd verdubbeld, Rico en Soraya, hebben jullie dat al bedacht?’ merkte ze met een glimlach op. Ze wilde het glas heffen, maar de mannen hadden nog andere plannen.

‘Ik wil Soraya eigenlijk nog een cadeautje geven,’ bekende Hank. ‘Mag dat vanavond omdat ik morgen bij familie ben?’ vervolgde hij tegen haar.

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Ik ben reuze benieuwd naar wat je nog meer hebt gekocht.’

‘En ik heb wat voor Kelly,’ zei Rico van de gelegenheid gebruikmakend en hij haalde een pakje uit zijn zak.

‘En ik voor Delia,’ zei Jim met een grijns. ‘Om haar extra te bedanken voor de uitnodiging om Kerstavond hier door te brengen.’

Soraya opende als eerste haar cadeautje. ‘Wow, een zilveren ring!’ Met grote ogen draaide ze het ding rond om het van alle kanten te bekijken. ‘Wat mooi, met een rood steentje dat verzonken ligt in het zilver.’

Hank haastte zich zijn cadeau te verklaren. ‘Volgens de juwelier is het een vriendschap- of verkeringsring.’

‘Wat romantisch,’ zei Soraya, terwijl ze het sieraad om haar vinger liet glijden. ‘Perfect.’ Spontaan gaf ze Hank een kus.

Rico gaf Kelly ook een sieraad, een zilveren armband, omdat ze de van haar ex-vriend gekregen sieraden aan hem had teruggegeven. ‘Deze is veel mooier,’ zei ze met stralende ogen. ‘Dit is mijn smaak.’

‘Natuurlijk, ik koop toch alleen iets dat jij leuk vindt?’ zei Rico.

Ze keek hem vol genegenheid aan. ‘Dat is een van de dingen die ik aan je waardeer, dat je je inleeft in mij. Dat ben ik niet gewend.’

Hij glimlachte verliefd terug.

Delia had haar cadeautje ook uitgepakt. ‘En kijk eens wat ik heb gekregen heb? Een koperen huisje. En zo’n leuke ook nog.’

‘Wat schattig!’ Soraya bekeek het van dichtbij. ‘Om te stelen, vooral als je er een lichtje inzet.’

‘Dat hoort er inderdaad in, want het dak kan eraf. Ik vond alleen een dak wat karig,’ vervolgde Jim droog. ‘Daarom heb ik er maar een huisje onder gekocht. Maar dat dak heeft ons samengebracht. Dat was de achterliggende symboliek.’

‘Ik vind het ontzettend leuk,’ was Delia’s reactie. ‘En het is een mooie herinnering aan het bijzondere cadeau van de Rudan-broers. Zodat ik niet vergeet wat ze voor ons gedaan hebben.’

Rico hief zijn glas. ‘Op ons en op de Rudan-broers en Sonny, dat ze nog maar lang mogen doorgaan met hun gulle teruggave aan de samenleving.’
‘Proost!’

Misschien denk je nu: zoiets bestaat alleen maar in boeken, dat mensen zomaar een compleet nieuw dak krijgen, van vreemden nog wel. Maar de Rudan-broers bestaan echt. Ze kunnen hun omvangrijke gave betalen door hun YouTube community. Je kunt hen helpen door op de gratis ‘knop’ abonneren te klikken. Hoe meer abonnees, hoe meer inkomsten voor de Rudan Brothers en het kost de kijker niets. Misschien kom je zo nog meer bedrijven en personen tegen die met behulp van YouTube teruggeven aan de gemeenschap, maar check even de betrouwbaarheid.

Fijne feestdagen!

Danie

<https://www.YouTube.com/@RUDANBROTHERS>

<https://www.Youtube.com/@sonnystanojevic12>

